

ТУНДЖЕР ДЖЮДЖЕНОГЛУ

БОЯДЖИЯ

(Boyası)

(Комедия от интриги в 2 части)

Tuncer Cücenöğlü
cucenoglutuncer@gmail.com
tcucenoglu@hotmail.com
www.tuncercucenoglu.com

Преводач: Нуртен Саатчъ, превод от турски език на български език

На големия актьор М.Бозкурт Куруч...

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

КАДИР: Около 30 годишен. Бояджия

ГЮЛ: Около 25 годишна. Съпругата на Бояджията

МУСТАФА: Около 35 годишен.

АХМЕТ: Около 40 годишен. Доктор

ХАЛИТ: Около 60 годишен. Генерален директор в Холдинг (голяма фирма).

НУРТЕН: Около 30 годишна. Сравнително привлекателна жена.

ТУРГУТ: Около 40 годишен. Приятел на Ахмет, също доктор.

ТАХСИН: Около 50 годишен. Персонален началник в Холдинга (във фирмата)

ЖЕНА: Около 30 годишна.

СТРЕЛЕЦ-ПОЛИЦАЙ (лице което се наема за да затреля някого): Около 30 годишен.

Ролята се играе от един и същи актьор.

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: Истанбул

ВРЕМЕ НА ДЕЙСТВИЕТО: В наше време.

СЕЗОН: Лято.

ОБСТАНОВКАТА:

Лекарския кабинет на един доктор.

Чакалня-фоайе (Стая за чакащите пациенти): Кресла, масичка, саксии, на стената картина.

Врата отваряща се към балкона. От прозореца се вижда главната улица.

Стаята на секретарката: Малка масичка, телефон, портманто и касетофон.

До стаята на секретарката се намира врата, която се отваря към кухнята, която кухня не се вижда от страна на зрителите.

От другата врата се влиза в лекарския кабинет. В кабинета има легло необходимо за прегледа на пациентите. На едната стена има вграден гардероб за дрехи. Гардеробът е толкова голям, че при необходимост в него могат да влязът и да се скрият двама човека. Освен това в лекарския кабинет има параван, медицински уреди и инструменти.

I ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВИ ДЕН

(АХМЕТ изнервен обикаля в лекарския кабинет. Отвреме на време поглежда часовника си, при всяко чуване на звук от стъпки, изостря уши и чака да чуе звънеца на вратата и като не чува звъненето на вратата продължава да обикаля ядосано из кабинета си. Повече не издържа и набира номера.)

АХМЕТ: Ало! Момиче свържи ме с Тургут! Аз съм Ахмет, Ахмет! Побързай малко. Ало! Какво отиване? В кабинета си съм. Как да отида? Твоите бояджии не дойдоха. Не, не дойде ! Абе от къде да знам! Ти каза , че може да им се разчита и ги наехме. Абе скъпи , как да не се ядосвам ? Ще изпусна самолета. Тургут , сега не е време за шеги. Утре сутринта трябва да съм в Берлин. Още ще си ходя в къщи да си взема куфара. Ние не сме женени като теб. (А бе приятелю , за мен не всичко е така предварително приготвено и готово *(чува се звънецът на вратата)*). Чакай ! Може би са те !

(Ахмет отваря вратата. Вътре влиза Кадир носещ в ръцете си двойна стълба, кофа, чектки и други бояджийски материали).

КАДИР: Господин докторе Вие ли сте ?

АХМЕТ: Колко е часът ?

КАДИР: (Оставя това, което е в ръцете му и поглежда ръчният си часовник). Три и двадесет минути.

АХМЕТ: Удивително! Моят показва три и седемнадесет минути.

КАДИР: Моя часовник малко избързва.

АХМЕТ: Не може да бъде!

КАДИР: Часовникът ми преди няколко дни падна в кофата с боята.

АХМЕТ: Затвори вратата! Влез вътре!

(КАДИР влиза вътре и затваря вратата. През това време АХМЕТ отива на телефона. Старае се да не го чуе КАДИР и тихичко говори по телефона.)

АХМЕТ: Твоя бояджия сега дойде! Много не ми вдъхна доверие. Това онова не знам, ти си отговорен за тази работа! Поне от време на време се отбивай да проверяваш как работи. Секретарката и тя е в отпуск! Добре, добре. Преди да му дадеш останалите пари, непременно виж как е свършил работата си. Тургут, разчитам на теб! Сбогом , ще се видим след една седмица. Довиждане! *(Затваря телефона)*. Как се казваш?

КАДИР: Кадир.

АХМЕТ: В колко часът трябваше да дойдеш?

КАДИР: Господин докторе закъснях с двадесет минути. Автобуса не ме взема.

АХМЕТ: Кого не взема?

КАДИР: Мен.

АХМЕТ: Ти с автобус ли възнамеряваше да дойдеш ?

КАДИР: Такситата са много скъпи. Докато се съгласи някой шофьор да ме вземе мина известно време.

АХМЕТ: *(Мъчи се да прикрие , че се е ядосал)* Виж Ръфкъ.... аз ...

КАДИР: Господин доктор името ми е Кадир.

АХМЕТ: Няма значение. Къде е помощникът ти?

КАДИР: Възникна му много спешна работа.

АХМЕТ: Какво означава това ? Тази работа не е ли важна?

КАДИР: Няма по- важно нещо от това да те изхвърлят от жилището ти.

АХМЕТ: Какво значи това ?

КАДИР: Тази сутрин от съдът дойде уведомление. Съобщават ни, че в срок от един месец трябва да освободим жилището в което живеем, в противен случай насила ще ни изхвърлят на вън. Знаете ли докторе, това какво означава ? Полиция... Жандарма!....Грейдер!....Анонси!.... Вътре в къщата деца, виковете им. Поначало в къщи има само няколко вещи. И те са много стари!....Сутринта ни уведомиха! Имало една къща , била като за нас. Не трябва да я изпускате. Господин докторе , много трудно се намират къщи които се дават под наем.

АХМЕТ: *(За да прекрати разговора)* . Ще намерите... А сега.....

КАДИР: Или знаете някоя такава къща?

АХМЕТ: Не , не знам.

КАДИР: Тогава от къде знаете, че ще намерим. Много труден въпрос господин докторе. Господ на враговете ни да не показва такава ситуация.

АХМЕТ: Хамди..... ще закъснея.

КАДИР: Кадир.

АХМЕТ: Както и да е ! Не ми разваляй настроението. Ще намериш къща ! Сега слушай ме внимателно! В тази кутия има пластична боя. А в тези има маслена боя. Навсякъде ще се боядиса в кремав цвят. Таваните ще се варосът. Вратите, прозорците ще бъдат слонова кост. Разбрахме ли се!

КАДИР: Тавана ще се вароса, стените кремави, вратите и прозорците слонова кост.

АХМЕТ: Браво.

КАДИР: Господин докторе това ние работата.

АХМЕТ: Боята ще стигне ли ?

КАДИР: *(Поглежда и се замисля)*. Почти на косъм.

АХМЕТ: Ами ако не стигне ?

КАДИР: Насред улицата видях магазин за бои и бояджийски материали. Ако потрябва от там ще взема.

АХМЕТ: Виж за това добре се сети.

КАДИР: Еее , че няма да купя боя от аптеката , нали така? Там още не продават бои. *(Самичък се смее на шегата си)*.

АХМЕТ: *(Прави се, че шегата му се е понравила и се усмихва)*. Майсторе ти си много сладкодумен. Но аз ще закъснея. Да се надяваме, че като се върна ще прием чай и ще разговаряме по подробно. Кога ще дойде помощникът ти ?

КАДИР: След малко трябва да дойде.

АХМЕТ: Ще намери ли адреса ?

КАДИР: Мъжът ще чака.

АХМЕТ: Кой мъж?

КАДИР: Собственикът на къщата.

АХМЕТ: Господи. Аз попитах помощникът ти ще успее ли да намери тук?

КАДИР: В ръката си има адреса. Господин докторе, моята жена е , как да кажа отворена и умна.

АХМЕТ: Не разбрах. Жена ти какво общо има с нашата работа ?

КАДИР: Господин докторе , жена ми отиде да види къщата.

АХМЕТ: Аз сега изцяло се обърках. Аз те попитах за помощникът ти?

КАДИР: Помощникът е жена ми. Така по лесно се чисти.

АХМЕТ: *(Учуден. Но не показва)*. За колко дни ще свърши ?

КАДИР: Пренасянето и другите работи ....За три дни ще е свършило.

АХМЕТ: Какво пренасяне?

КАДИР: Господин докторе , та за какво я наемаме къщата. Ако няма да се пренасяме , защо да плащаме толкова пари за наем.

АХМЕТ: Рамиз, аз те питам за колко дни ще приключите с боядисването на кабинета ми .

КАДИР: Кадир.

АХМЕТ: Господи.. От къде излезе пък сега този Рамиз? Добре Кадир. За колко дни ще приключи боядисването?

КАДИР: Може и за три дни за приключи, а може и за пет дни...Ако приключи за три дни, боята само след петнадесет дни ще се олющи. Ако работя пет дни , ще бъде здрава и стабилна като камък.

АХМЕТ: Не бързай тогава. Имаш на разположение шест дни.

КАДИР: Поначалото стените не са много мръсни.

АХМЕТ: Да , тук всяка година боядисваме.

КАДИР: Няма да се сменя цветът и така работата ни няма да е много трудна.

АХМЕТ: Който ме търси кажи, че съм заминал в Германия. Ще се радвам ако си запишеш имената на тези, които са ме търсили. Кажи им, че ще се върна след една седмица. *(Изважда от портмонето си пари, които както изглежда предварително е приготвил и с едва квитанция подава парите)*. Преброй ги ! И подпиши тук . След като свършиш работата, останалите пари ще ги вземеш от Тургут. Ако ти потрябва нещо, без да се притесняваш потърси Тургут. Поначало и той често ще се отбива тук. Тургут каза « аз много обичам майстора Тахсин.»

КАДИР: Господин докторе, името ми е Кадир!

АХМЕТ: Аз пък и тъй не можах на науча името ти.

КАДИР: Господин докторе, така ще си свърща работата, че никога повече няма да забравите името ми.

АХМЕТ: Това са ключовете за външната предпазна врата и тези са за апартамента. Когато излизате , заключвайте и двете врати. Има и контейнер за вода. Няма да останете без вода. Но трябва да затваряте кранчетата за вода. Един път нашата секретарка ги беше оставила отворени и така долният етаж се наводни. Трябваше да покрия разходите за вредата , която се причини. В кухнята има всичко. Чай, захар. Пийте колкото си искате. Остана ли нещо друго, което трябваше да ви кажа?

КАДИР: Не се тревожете. Всичко ще е наред.

АХМЕТ: Когато имам възможност ще Ви се обаждам от Германия.

КАДИР: Благодаря господин докторе. На добър път.

(АХМЕТ излиза. КАДИР отдъхвайки си затваря вратата и сядва. На вратата се звъни.)

КАДИР: *(Отваря вратата и вижда АХМЕТ.)* Заповядайте господин докторе!

АХМЕТ: Вечер затваряйте прозорците преди да си заминете. Може да излезе вятър и да се счупят стъклата. Разчитам на теб. Ако не разчитах на Вас , щях ли да ти дам ключовете.

КАДИР: Господин докторе не се тревожете и не мислете за тези неща.

(АХМЕТ излиза. КАДИР отново затваря вратата. Отново се звъни. КАДИР отваря вратата.)

АХМЕТ *(Подава главата си от вратата)* Нали ще си правите чай...Гледайте да не преври и да не прелее водата . Водата като прелее какво става. Огънят угасва. Газта се наслоява...!

КАДИР: Може да се задушим от газта.

АХМЕТ: Още по лошо! Може някой от вън да звънне! Или пък вие да запалите клечка кибрит. И тогава буммм!

(АХМЕТ затваря вратата и излиза. КАДИР отегчително сядва на креслото. На вратата се звъни. КАДИР отваря вратата.)

КАДИР: А ти ли си ?

ГЮЛ: Някой друг ли чакаше?

КАДИР: Помислих, че докторът отново е дошъл. Той пък и тъй не можа да си замине...

ГЮЛ: Изглежда е мъжът, когото преди малко видях в асансьора. Беше някак обеспокоен и в паника.

КАДИР: Изглежда е той.

ГЮЛ: Блъсна се в мен. Мърмореше си и каза « Този глупак изглежда няма да може да си свърши работата»

КАДИР: Изглежда не е той. Той е един такъв мнителен и недоверчив. Той е по мнителен и от този, при когото бях ходял да боядисвам преди около три месеца. Намери ли мъжът?

ГЮЛ: Говорихме. Наемателите му до един месец щели да се изнесът.

КАДИР: Добре.

ГЮЛ: Кое е добре? Една стая и салон, мъничко място. Партерен етаж. Навсякъде влага. Казах «смъкни малко» . И той каза « не може».

КАДИР: Нищо и пак е добре.

ГЮЛ: Иска да му се предплати предварително за една година. Освен това иска предварително парите за депозитната сума, която сума прави наема за два месеца.. Към това добави и парите за пренасянето .

КАДИР: Лошо.

ГЮЛ: Това пак е най-доброто. Има такива дето искат предварително да им се плати за две години, други искат парите си във валута. Какво ще правим ? От къде ще намерим толкова пари? И то само за няколко дни. Ако не намерим парите, тогава какво ще правим ?

КАДИР: Доктора ми даде една част от парите . *(Подава парите)*. Като си свършим работата ще вземем и останалата сума . И в къщи има малко.

ГЮЛ: Тези в къщи изобщо не ги смятай. Те са много малко, не ще посрещнат даже и кухненските разходи за един месец.

КАДИР: *(Замисля се)*. Нещо ли да продадем?

ГЮЛ: Че какво имаме за продаване ?

КАДИР: Имаме пружинено легло. Имаме един малък килим.

ГЮЛ: Колко ли пари ще ни дадат. Не става!

КАДИР: Може да поискаш от баща си .

ГЮЛ: Той е само един пенсионер.

КАДИР: Може да има малко спестявания.

ГЮЛ: Ако имаше спестявания, щеше ли след седемдесет годишна възраст да си търси работа. Пък и няма от кого да поискаме назаем. Даже да вземем назаем пари, после как ще ги върнем? Трябват на пари, които да ни се дадат безвъзмездно . Ами бате Саффет....

КАДИР: Не, не е възможно. *(Притихва. Вгълбява се. Гледа безпомощно. Звъни телефона. Вдига слушалката)*. Ало... Да. Тук е кабинетът на доктор Ахмет. .. Той замина за Германия. Ще се върне след една седмица. Добре. *(Записва си)*. Ще му предам. *(Затваря телефона)*.

ГЮЛ: Казват че «Ако човек не се притесни, то ангелът на спасението не се появявал». Не се тревожи, стани. Все ще намерим някакъв изход.

КАДИР: В кухнята има всичко. Направи да изпием по един чай.

(ГЮЛ влиза вътре. КАДИР седи натъжен.)

ГЮЛ: *(Идва и вижда , че мъжът ѝ така безнадежно си седи.)* Ех, да беше станал един доктор. Едва ли щяхме да имаме проблеми с жилището? То тогава пък, ти едва ли щеше да ме вземеш?

КАДИР: За бога не се занасяй.

ГЮЛ: *(Показва бялата докторска престилка , която стои закачена на портмантото.)* Как щеше да ти отива такава една докторска престилка .

КАДИР: Сега не е време за шеги..

ГЮЛ: Нямах ли да ти отива? Облечи я , че да видим как ще ти стои..

КАДИР: Остави , бе.

ГЮЛ: Хайде де, моля те облечи я заради мен ...*(Жената с ръцете си надява докторската престилка върху Кадир)*. Виж колко ти отива. Какъв хубавец е моят съпруг. *(И жената облича престилката на секретарката.)*. Господин докторе, желаете ли нещо?

КАДИР: *(Това, което е чул му се е понравилось .)* Искам чай.

ГЮЛ: Веднага господин докторе. Господин докторе желаете ли и лимон ?

КАДИР: Момиче, не е нужно да ме питаш за това? Знаеш, че не мога да пия чая си без лимон. *(Личи си , понравила им се е играта която играят . Започват да се смеят. После се връщат в реалният свят и замълчават. На вратата се звъни. ГЮЛ отваря вратата. Вътре влиза ХАЛИТ и пада на земята.)*

ГЮЛ: Кадииир!

КАДИР: *(Тича)*. Кой е този?

ГЮЛ: Не знам.

КАДИР: *(Опитва го с ръце)*. Жив е. Да го пренесем вътре.

(Мъжът и жената пренасят ХАЛИТ вътре и го полагат върху леглото за преглед на пациентите. КАДИР разкопчава ризата на ХАЛИТ. Поставя ухото си върху сърцето на ХАЛИТ и се ослушва.)

КАДИР: Сърцето му много бавно тупти.

ГЮЛ: Какво да направим?

КАДИР: Донеси одеколona върху масата . *(ГЮЛ тича и донася одеколona. КАДИР масажирва с одеколон различните части на ХАЛИТ.)* Да повикаме доктор.

ГЮЛ: От къде да намерим доктор? *(Тършува из джобовете на ХАЛИТ.)*

КАДИР: Ти какво правиш ?

ГЮЛ: Може пък да ползува някакво лекарство.

(ГЮЛ е намерила лекарството. КАДИР бързо прочита проспекта на лекарството и поставя едно хапче под езика на ХАЛИТ.)

КАДИР: Съвзема се.

ХАЛИТ: Къде се намирам ?

ГЮЛ: Не говорете.

КАДИР: Успокойте се.

ХАЛИТ: *(Иска да стане.)* Добре съм.

КАДИР: Не се движете.

ХАЛИТ: Какво ми се е случило?

ГЮЛ: Припаднахте на вратата.

ХАЛИТ: Личеше си.

КАДИР: Не говорете. ГЮЛ затвори прозореца. Да не изтине.

(ГЮЛ затваря прозореца.)

ХАЛИТ: Мина ми. Вече съм по-добре. *(ГЮЛ поставя една възглавница под главата на мъжът.)* Щях да купя един подарък за нашето внуче. Утре започва осем годинки. *(Вижда лекарството).* Спасихте живота ми.

КАДИР: Че какво сме направили ?

ГЮЛ: Наш дълг е.

ХАЛИТ: Благодаря Ви. Трябва да ставам.

КАДИР: Починете си още малко.

ХАЛИТ: Винаги с мен нося лекарството си. Ако почувствам малко неразположение и веднага вземам едно хапче.

КАДИР: Тогава защо не вземахте лекарството си.

ХАЛИТ: Не предположих, че така ще се случи. Изглежда се изморих като обикалях магазините. Магазините са препълнени с народ. Всеки пазарува. Умът ми не ми стига, да си обясня това поведение на хората. Все казват че има голяма скъпотия. Защо е тогава, това лудо желание да се пазарува. Като видях табелата на кабинетът ви...

КАДИР: Имали сте късмет.

ХАЛИТ: Е вече съм навъртял много километри. Един ден така ще си отида...

ГЮЛ: Господ да Ви опази.

КАДИР: Хич не изглеждате така, сякаш бързичко ще си отидете...За бога...Браво. Като младок сте , изглеждате много добре.

ХАЛИТ: Какъв младок бе сине . *(Изравя се)* Един ден нашият бивол се заинати и вместо него аз разорах нивата.

КАДИР: Моля Ви не се наричайте така . Господ да е с Вас. Няма нищо.

ХАЛИТ: Вече да ставам.

КАДИР: Добре , но лека полека .

ХАЛИТ: Взemi визитката ми. Може да потрябва.

КАДИР: *(Смее се).* Добре, но аз нямам нито ниви за орене , нито земи.

ХАЛИТ: (*Изразът му се е поправил*). Това ми хареса. Вземи, вземи. Не се знае. Един господ знае може някой ден да ти потрябва . И ти ми дай визитката си. Чакай аз ще си взема. (*Взема една визитка от масата*) Доктор Ахмет Атак.

КАДИР: Но....

ХАЛИТ: Но...мо.. няма... За човек който е спасил живота ми , за него няма но.... Кажи колко ти дължа.

КАДИР: Но моля Ви , нищо не ми дължите.

ХАЛИТ: Ти за благотворителният фонд «Къзълай» ли работиш?

ГЮЛ: Но.. господине моля Ви ...

ХАЛИТ: (*Изважда от портмонето си пари и ги поставя върху масата*). Една малка благодарност. Аз съм човек, който като се е ядосал на бивола си , сам е разорал нивата си. Немога да не се отблагодаря. Хайде сбогом. Дъще, покажи ми пратата.

ГЮЛ: Заповядайте господине.

(*Тръгват към вратата.*)

ХАЛИТ: Ето и ти вземи това от мен.

ГЮЛ: Аз.. такова....не знам..

ХАЛИТ: Ето вземи. Купи си нещо.

ГЮЛ: Но...

ХАЛИТ: Хайде..... ! Ще те намушкам с рогата си...

(*ХАЛИТ натиква парите в ръцете на ГЮЛ.*)

ХАЛИТ: Мууууууу!

(*ХАЛИТ отваря вратата и излиза . ГЮЛ затваря вратата. Отива при мъжът си, който брои парите оставени върху масата.*)

ГЮЛ: (*Развява парите в ръката си.*) На това се казва бакшиш.

КАДИР: (*Крайно очуден , но радостен*). Вай бе.....

ГЮЛ: Помисли, че ти си доктор.

КАДИР: И теб те помисли, че си ми секретарка.

(*Започват да се смеят .*)

ГЮЛ: Господин докторе.

КАДИР: Не започвай...(*Поглежда визитката и чете*). Халит Акар. Генерален Директор в Сепа Холдинг.

ГЮЛ: Вай бе!

КАДИР: Нашият бивол бил генерален директор.

ГЮЛ: Личеше си.

КАДИР: Да не си навлечем някоя вреда на главата.

ГЮЛ: Че какво може да стане?

КАДИР: Вземахме парите на човека.

ГЮЛ: Ние ли искахме парите му ? Той сам ни ги даде.

КАДИР: Но и ние ги вземахме.

ГЮЛ: Даже не ни разреши да говорим. Че тогава каква вина може да имаме?

КАДИР: Правилно. Ние му помогнахме. Сега като си отиде в къщи ще разкаже какво му се е случило. Ами ако дойде отново? Тогава какво ще стане?

ГЮЛ: Че зашо ще идва отново?

КАДИР: Нали каза «Спасихте ми живота».

ГЮЛ: Той сигурно си има свой личен доктор.

КАДИР: Грещиш . Той сигурно си има не доктор, а ветеринар. Но той пак може да дойде тук. Не казвай , че не съм ти казал.

ГЮЛ: Ако иска нека пак да дойде. Като видим, че не става, ще му разкажем истината.(*До вратата на земята вижда един портфейл*). Ах, сигурно е на господин Халит.

КАДИР: Да няма вътре пари?

ГЮЛ: Дано!

КАДИР: Какво означава това?

ГЮЛ: Искаш ли нужната ни допозитната сума да е тук.

КАДИР: Говориш глупости.

ГЮЛ: *(Поглежда)*. Пари няма. Пък може да има подписан чек.

КАДИР: Дай го тук!

ГЮЛ: *(Настойчиво поглежда)*. Радвай се, няма такъв чек. Но има всякакви други неща.

КАДИР: Това какво ще го правим?

ГЮЛ: Как какво ще направим? Имаме телефона му. Ще му се обадим.

КАДИР: Може би тези вещи да са много важни за него. Може да се зарадва и тогава от благодарност, може да ни даде значителна сума.

ГЮЛ: Е не е чак такъв овен.

КАДИР: Не се знае?

ГЮЛ: *(Взема визитката и набира телефона)*. Ало. Къщата на господин Халит ли е? Обаждам се от кабинета на господин Ахмет. Не, не... Госпожо няма нищо за безпокойство. Беше се отбил тук и е забравил чантата си. Обадете му се той знае...Добре госпожо. Дочуване. *(Затваря телефона)*.

КАДИР: Съблечи тези дрехи отгоре си. Да не стане пак нещо нежелателно. *(Събличат докторските престилки. КАДИР облича бояджийският гащерезон. Обикаля из целият кабинет. Вижда вграденият гардеорб, отваря го и поглежда.)*

ГЮЛ: Започваш ли?

КАДИР: Започвам.

ГЮЛ: Нали искаше чай?

КАДИР: Да започваме. Иначе ще откача. Какво ще правим с този въпрос за къщата. Все си мисля за това и пак нищо не мога да измисля. *(Качва се върху стълбата, която е поставил в салона. Замахва с четката така на посоки, където завари.)*

ГЮЛ: Спри! Ще пробиеш стената. Ти се побърка, вземаш ядът си от стените. *(Звъни се. ГЮЛ отваря вратата. ХАЛИТ влиза.)* Аааа?

КАДИР: Господин Халит!

ХАЛИТ: *(Известно време наблюдава.)* Вие! Така ли! *(Усмивва се)* Браво! Браво! Ето! Ако всички разсъждават като Вас, тази страна ще се развие и разцъфти. Самичък да си сготвиш и самичък да го изядеш. Браво. Направи си своя самолет. Боядисай сам своето си работно място. Браво господин докторе, браво! Сега по-вече ви обикнах. Не, не ..няма за какво да се срамувате. Това е изключително. Това на всички ще го разкажа. Един доктор, от една страна лекува пациентите си, а от друга страна в свободното си време боядисва кабинета си. Един е измислил една поговорка точно като за теб. Например казват че «шивачът не може да зашие своята разпорена дреха». Колко е грешно. Това тук е доказателството! Докторът боядисва кабинета си. И шивачът трябва да може да зашие своята разплрена дреха. Срамота ще е, ако не може да си я зашие. Аз забравих за какво бях дошъл тук.

ГЮЛ: *(Подава му чантата.)* Бяхте я забравили.

КАДИР: Обадохме се в къщата Ви и помолихме да Ви предадат, че сте я забравили тук.

ХАЛИТ: *(Взема чантата)*. Благодаря ти дъще. Повече да не Ви задържам. Приятна работа. *(ХАЛИТ тръгва към вратата. ГЮЛ отваря вратата. Точно когато ХАЛИТ ще излиза идва един пътен полицай, а в ръцете му е НУРТЕН.)*

ПОЛИЦАЯТ: Отдръпнете се.. Отдръпнете се.

ХАЛИТ: Скорешно оздравяване.

ПОЛИЦАЯТ: Къде да положи тази жена?

ГЮЛ: *(Посочва фотьойла)* Оставете я тук.

ПОЛИЦАЯТ: *(Полага НУРТЕН върху фотьойла. Жената е припаднала.)* Господин докторе?

ХАЛИТ: Аз не съм доктор!

ПОЛИЦАЯТ: А къде е доктора ?

ХАЛИТ: (*С очите си посочва КАДИР*). Господин служителю не Ви ли прилича на доктор? Виждаш ли скъпи... У нас е така , хората се преценяват според дрехите им. Този тук е докторът.

ПОЛИЦАЯТ: Извинявам се. Като видях бояджийският ви гащеризон....

ХАЛИТ: Помислихте, че е бояджия нали ? Но не е , той е много способен доктор. Толкова е съзнателен, сам боядисва кабинета си. Питам Ви господин служителю, Вие сам боядисвате ли работното си място?

ПОЛИЦАЯТ: Не господине. Защото нашето работно място е една полицейска кола местна марка.

КАДИР: Какво й се е случило на тази госпожа?

ПОЛИЦАЯТ: Падна от маршрутката.

КАДИР: Сигурно е припаднала.

ХАЛИТ: Да се надяваме, че няма никакъв вътрешен кръвозлив.

ПОЛИЦАЯТ: Не падна върху главата си. Но нищо не се знае.

ХАЛИТ: Господин служителю Вие бъдете спокоен. Нашият доктор ще направи каквото трябва. Вие къде работите?

ПОЛИЦАЯТ: На служба съм на кръстовището, малко по напред от тук. Започнах работа тук преди два дни. Като видях, че падна от превозното средство, вземах я и веднага я донесох тук. (През това време ГЮЛ е успяла да надене докторската престилка върху КАДИР. Самата тя също е облякла престилката си).

ХАЛИТ: Вече сте в сигурни ръце. И Вие можете спокоен да се върнете на работното си място. И аз да изляза заедно с Вас.

ПОЛИЦАЯТ: Господин докторе , ако нямате никакво желание може ли да си замина?

КАДИР: Такова... Да..

ПОЛИЦАЯТ: Довиждане.

ХАЛИТ: (Тихичко). Мууу.!

ГЮЛ: Довиждане.

КАДИР: Довиждане.

ХАЛИТ: (*Като излиза казва на ПОЛИЦАЯ*) Господин служителю .....Този доктор.. е един прекрасен доктор. Ако случайно не бях дошъл тук, сега вече отдавна да бях отишъл на оня свят.

(ХАЛИТ и ПОЛИЦАЯ излизат). ГЮЛ затваря вратата.

КАДИР: Сега какво ще правим?

ГЮЛ: (*Ще я възвърнем в съзнание*). (*Подáva одеколona*). Давам го не на теб , а за нея.

КАДИР: Разбрах, разбрах. От вълнение знам ли какво правя?

(КАДИР разтрива с одеколон лицето на жената. Разтрива с одеколон различни места на жената).

ГЮЛ: (*Ревнува*). Осъзнай се. Какво правиш на жената?

КАДИР: Възвръщам я в съзнание.

ГЮЛ: Така ли възвръщаш съзнанието й?

КАДИР: Вземи и както можеш така я да докарай в съзнание.

(ГЮЛ се мъчи да възвърне жената в съзнание.)

ГЮЛ: Виж? Погледни? Събужда се.

НУРТЕН: Къде се намирам?

КАДИР: Тук сте.

НУРТЕН: Тук къде е ?

КАДИР: Това е лекарски кабинет.

НУРТЕН: Тази коя е ?

ГЮЛ: Аз съм секретарката.

НУРТЕН: На кого сте секретарка?
КАДИР: На мен.
НУРТЕН: А Вие кой сте?
ГЮЛ: Доктор.
НУРТЕН: Доктор ли ?
ГЮЛ: Не Ви ли прилича на доктор ?
НУРТЕН: Боже господи. Аз каква работа имам тук?
КАДИР: Петърпяхте катастрофа.
НУРТЕН: Как ме докарахте тук?
ГЮЛ: Ние не Ви докарахме.
НУРТЕН: А кой ме докара?
КАДИР: Пътния полицаи.
НУРТЕН: Пътният полицаи ли ? Боже господи.
КАДИР: Припаднали сте. Полицаят Ви грабва и Ви докарва тук.
НУРТЕН: Добре де... но той самият къде е ?
КАДИР: Остави Ви тук и се върна на работата си. Успокойте се. Успокойте се.
НУРТЕН: Сега си спомних. Ние бяхме в маршрутката. Беше претърпено. Бях на задната седалка, точно до вратата. Мъжът до мен точно изваждаше портмонето си и аз изхвърчах навън.
ГЮЛ: Нека да Ви е минало.
КАДИР: Вай бе..
НУРТЕН: Коляното много ме боли. Да се надяваме да няма някакво счупване.
КАДИР: Ако беше се счупило коляното ви , то нямаше да можехте да стоите така.
НУРТЕН: Едвам се сдържам да не се разплача.
КАДИР: *(Ощипва с ръце)*. Посиняло е.
НУРТЕН: Господин докторе да не се разболея от тетанос.
КАДИР: Само ако някъде се забие ръждясал гвоздей, то тогава става тетанос. Донеси от вътре йод. И малко памук. На Вас казвам , госпожа Гюл. *(Гюл донеся това което е поискал доктора и рязко ги подава на КАДИР.) КАДИР казва „ И памук бях поискал”*.
ГЮЛ: Сляп ли си?
КАДИР: *(Тихичко)*. Защо се ядосваш?
ГЮЛ: Дръпни ръката си от бедрото й.
КАДИР: Неволно съм го сторил. Даже не съм се и замислил. *(Капва йод върху памука)*. Сега потърпете, малко ще ви заболи.
НУРТЕН: *(Малко преувеличено)*. Много ме боли. Ах! Ох!
КАДИР: Трябва да внимаваме, да не прихванете някой микроб. Ще ви мине. Госпожа Гюл може ли да донесете бинтове. Вие как се казвате?
НУРТЕН: *(Приближава се към КАДИР)*. Нуртен.
КАДИР: *(Преглъща. Заеква.)* Нуртен. Имате много хубаво име. Аз сега, аз Вас.....
ГЮЛ: *(С бинтовете и превръзките в ръка. Ядосана е.)* Да, господин докторе.. Вие сега влезте вътре! Аз ще превържа раните на госпожата.
НУРТЕН: Господин докторе. Вие ми направете превръзката.
КАДИР: Ето ... виждате госпожа Гюл.
ГЮЛ: *(Незабелязано ощипва КАДИР)*. За да не се изморите Вие господин докторе. *(КАДИР неохотно и без желание влиза вътре)*.
НУРТЕН: Ах, какви бяха тези очи.
ГЮЛ: Неразбрах. Вие за какво говорите?
НУРТЕН: Имаше ли халка на ръката му? Такива не трябва да се изпускат.
ГЮЛ: Кого имате в предвид?
НУРТЕН: Как кого, имам предвид господин доктора.

ГЮЛ: Този доктор ли?

НУРТЕН: Тук има ли друг доктор?

(ГЮЛ пристяга бедрото на НУРТЕН)

НУРТЕН: Аааах! Не виждате ли какви мигли има? Сягаш се забождат в сърцето ти.

ГЮЛ: *(Отново пристяга превръзката)*. О... не. Не съм забелязала.

НУРТЕН: Ахх! Разбира се, че няма да забележите. Всеки ден ги виждате , привикнали сте. Така става обикновенно.

ГЮЛ: *(Стяга)*. Така ли ?

НУРТЕН: Ахх! Не напразно са казали «да има грозна участ». Господ знае, може би жена му е голяма грозотия. Ахх! аз с такава хубост, попаднах на един грозник. Петнадесет години от живота ми , той ги отрови. И след това изчезна. Ако беше такъв като доктора, нямаше да ми е мъка. Ахх! Даже да беше си заминал, преживяното с него щеше да ми остане. Ахх!

ГЮЛ: Станете вече! Направихме превръзката ви, повече не стойте тук. Хайде, хайде, хайде! Не се пипкайте!

НУРТЕН: Повикайте господин доктора.

ГЮЛ: Какво ще го правите доктора? Отгоре си ли ще го дръпнете?

НУРТЕН: *(Сама на себе си)*. Каква невъзпитана жена е тази. аз ще му благодаря.

ГЮЛ: аз ще му предам благодарностите Ви.

НУРТЕН: Вие ли ще му предадете благодарностите ми, но така не става. Ще си платя дължимото.

ГЮЛ: Дайте парите на мен.

НУРТЕН: Не, ще ги дам на него .

ГЮЛ: Не можете да ги дадете на него.

НУРТЕН: Може.

ГЮЛ: Не се инатете! Излезте от тук. На доктора щяла да ги даде....!

НУРТЕН: Господин докторе!

(Така както двете се тикат една друга вътре влиза КАДИР)

КАДИР: Какво става тук?

НУРТЕН: Не ми разрешава да се видя с Вас.

КАДИР: Какво значи това?

ГЮЛ: Каза че, миглите на доктора били много хубави. Пронизвали човека в сърцето. Мъжът й бил такъв един ....

НУРТЕН: *(Към КАДИР.)* От къде я намерихте тази жена? Тя ще обижда пациентите Ви. Сменете я, вземете друга..

ГЮЛ: Тази пък още продължава да говори. Казах ти излез!

КАДИР: Госпожа Гюл, моля Ви.

ГЮЛ: От удоволствие не можеш да си затвориш устата .

КАДИР: аз се чудя какво ще правим, ще останем да улицата, а пък ти с какво се занимаваш.

ГЮЛ: Разбрах аз, ти за какво се превиваш..

КАДИР: Вземаш ми греха.

НУРТЕН: *(Гледа ги и не може да си обясни причината за раздора им.)* Господин Докторе аз много Ви благодаря.

КАДИР : Няма нищо госпожа Нуртен.

ГЮЛ: Даже веднага е научил името й . Ако не бях аз. Господ знае какво щеше да се случи върху тези фотъйоли.

НУРТЕН : Колко Ви дължа господин докторе?

КАДИР: Моля Ви.

ГЮЛ: На това отгоре и пари ли няма да вземеш?

НУРТЕН: *(Изважда портмонето си.)* Тази да не е циганка? Стигат ли господин докторе?

КАДИР: Даже са много.

ГЮЛ: Според това, което сме направили парите даже са малко...Дайте и останалите..!

НУРТЕН: С пари ли ще ме сплашиш? Ето вземи парите! Довиждане господин докторе. *(Бавно се навежда до ухото на КАДИР)*. Господин докторе тази веднага я изхвърлете от тук. Ако мислите за благоденствието на работата си , веднага я изхвърлете.

КАДИР: *(Тихичко)*. Добре Довиждане.*(НУРТЕН мърморейки излиза. КАДИР затваря вратата.)* Ти да не си подлудяла ? Ще ме вкараш в бела (трудно положение).

ГЮЛ: За малко и да натаковаш жената. Безсрамник!

КАДИР: Писна ми от твоите ревности. Не мога повече да изтърпя. Даже и професията си не мога свободно да упражнявам. Изтъкваш чистенето като причина и предтекст в работата ми и постоянно се месиш в работата ми , вървиш подире ми.

ГЮЛ: Не съм ли права? Пред очите ми опипваш жената. Ами ако ме нямаше какво щеше да стане?

КАДИР: Гледах да няма нещо счупено или изкълчено.

ГЮЛ: Ти тези ги разправяй на шапката ми. Опипваш жената, аз видях опипваш я от околяното нагоре.

КАДИР: Това коляно ли е или нещо друго?

ГЮЛ: Ако не бях аз ръцете ти щяха да обхождат и други нейни места.

КАДИР: Не се ли усещаш , че говориш само глупости. Може ли така? Не е прилично. Аз тук заради нас да влизам в различни роли, а ти от глупаватата си ревност, дърдориш само глупости. Заслужавам ли това ?
(КАДИР замълчава , минава и сяда в кьошето).

ГЮЛ: *(След известно време отива при КАДИР)*. Какво да направя? Не можах да се овладеея? Да ревнувам те. *(Изведнъж)*. На ден по десет болни ако преглеждаш, можем да наемем къщата.

КАДИР: Ти да не си се побъркала.

ГЮЛ: Имаме готов лекарски кабинет. И работата ти се отдава.

КАДИР: Това е невъзможно. Докторството е съвсем отделна професия.

ГЮЛ: Дори и такъв като господин ХАЛИТ щом ти повярва.

КАДИР: Но той е един бивол.

ГЮЛ: И тази пък е крава. Повечето хора са такива. Можеш, можеш. Или не искаш да наемем къщата.

КАДИР: Не се вманиачавай. Може да се наложи да напишем рецепта.

ГЮЛ: *(От чекмеджето на масата изважда празни рецепти)*. Може да напишеш няколко безвредни лекарства. Нещо като аспириин. Поначало почеркът ти е нечетлив. Точно като за написване на рецепта.

КАДИР: А кой ще боядисва?

ГЮЛ: Ние ще боядисаме.

КАДИР: Кога?

ГЮЛ: Нощно време.
(На вратата се звъни).

ГЮЛ: *(Отваряйки вратата)*. Ето един болен.

КАДИР: *(Мъчи се да съблече докторската престилка)* Стой! *(Изтичва вътре)*.
(ГЮЛ е отворила вратата и вътре влиза ТУРГУТ).

ТУРУТ: Добър ден.

ГЮЛ: Господин Тургут!

ТУРГУТ: Още не сте започнали да боядисвате. Защо облече тази престилка. *(Като вижда, че тя е объркана и казва)* «за да не си изцапаш роклята ли» ? Ако чуе секретарката ще се ядоса.

ГЮЛ: Ще я съблека.

ТУРУТ: Къде е майстора КАДИР?

ГЮЛ: Да го повикам. *(Промъква главата си вътре)*. Господин Тургут дойде.

КАДИР: *(Идва при Тургут. Съблякъл е престилката .)* Добре дошъл господин докторе.

ТУРГУТ: Добре заварил майсторе.

КАДИР: И ние тъкмо щяхме да започваме.

ГЮЛ: Чаят е готов.

ТУРГУТ: Еее тогава да изпием по един чай. (ГЮЛ отива в кухнята. ТУРГУТ и КАДИР сядат.)

Кадир да занеш , доктор АХМЕТ е много прецизен човек.

КАДИР: Видях го.

ТУРГУТ: Да не ме изложиш и да изпадна в неудобно положение.

КАДИР: Бъдете спокоен.

ТУРГУТ: Вземал си аванса си.

КАДИР: Да вземах го.

ТУРГУТ: Останалата част ще вземеш като си свършиш работата.

КАДИР: Благодаря Ви господин докторе.

ТУРГУТ: Какво стана с къщата?

КАДИР: Намерихме.

(ГЮЛ донася чая.)

ТУРГУТ: Благодаря дъще. Пренесохте ли се ?

КАДИР: Имаме още някои липсващи неща. Като ги набавим ще се пренесем.

ТУРГУТ: Господ да ви помогне. Лошо е без къща. А пък да живееш под наем е още по лошо.

Кадир защо не си отвориш един магазин.(едно работно място)

КАДИР: Какъв ти магазин господин докторе?

ТУРГУТ: Такъв за бояджийски материали. Бои, тапети, гвоздеи....

КАДИР: Лесно ли е бе господин докторе? Тази работа изисква капитал.

ТУРГУТ: От начало ще започнеш така от малко, а пък после може да разрасне работата ти.

КАДИР: Къде ти....Много трудно ще е господин докторе. Ако имахме малко спестени пари, то може би щеше да стане, но.....

ТУРГУТ: Благодаря ти дъще, чаят беше хубав.

ГЮЛ: Да Ви донеса ли още една чаша чай?

ТУРГУТ: Благодаря ти дъще. Трябва вече да тръгвам. Друг път пак ще се отбия. Разчитам на вас, грижете се и пазете тук.

КАДИР: Не се притеснявайте господин докторе. Ще свършим всичко каквото трябва.

ТУРГУТ: Хайде лека ви работа.

КАДИР: Благодаря Ви господин докторе.

ГЮЛ: Довиждане. (След като излиза ТУРГУТ , ГЮЛ затваря вратата. Решителна.)

Господин Докторе облечете си престилката.

КАДИР: Абе ти да не си луда?

ГЮЛ: Не възражайвай ами облечи престилката!

КАДИР: Ще ме вкараш в затвора. Махни престилката от тук ! Щял съм да се правя на доктор. Добре ще е и операции да правя. Ако ме заловят , тогава какво ще правим? Как ще се оправим, какво обяснене ще дадем тогава.

ГЮЛ: Нищо няма да стане. Кой болен пациент пита доктора за дипломата му?

КАДИР: Ти остави сега това онова, ами кажи как ще се измъкнем от това положение. Ами ако след една седмица господин Халит пак дойде тук ? Знаеш , нас няма да ни има тук.

ГЮЛ: Ще му се обадим и ще му кажем , че сме се отделили от тук.

КАДИР: На кого ще кажеш?

ГЮЛ: На бивола.

КАДИР: Ами табелата от вън какво ще я правим? Той мисли , че се казвам Ахмет Атак.

ГЮЛ: Влизаме в безизходица. Ще останем на улицата!

КАДИР: По-добре ще е , отколкото да попаднем в затвора. Нали така?

ГЮЛ: О десет години се занимаваш с бояджийство. Ако от всяка къща където си боядисвал да беше донекъсъл по една кутия боя, сега вече даже щяхме да имаме покрив над главата си.

КАДИР: Аз не съм крадец ! До днес честно съм живял. Не можеш де ме вкараш в този тъмен свят.

ГЮЛ: Този твой светъл и свещен свят, дето си го създал като четеш до посреднощ в къщи книги, този ли твой светъл свят имаш в предвид ? Няма да се учудя ако започнем да живеем в палатка.

(ГЮЛ отначало като че ли започва да плаче После хуква ядосана, взема ключът от вратата и излиза).

КАДИР: *(След като врата се затваря КАДИР разбира , че жена му си е заминала. Отваря вратата.)* Гююю! Гююю! Господ да не те накаже..

(Ядосан започва да боядисва.)

II ВТОРИ ДЕН

ВТОРА ЧАСТ

На следващата сутрин. Боядисването в салона е приключило. КАДИР спи върху дивана. Влиза ГЮЛ. В ръцете си носи пакет и го оставя в кухнята . Включва котлона за да се затопли водата. Влиза в салона. Известно време съзерцава мъжът си. Безшумно прибира наоколо. Прибира вестниците постлани на земята, избърсва подът. Минава в кухнята. Идва с приготвеният поднос в ръка. Известно време гледа мъжът си.

ГЮЛ: Кадиииир! Ставай вече! Хайде..!

КАДИР: *(Става със страх.)* Какво стана? Какво става ?

ГЮЛ: Нищо не става .

КАДИР: Ти ли си ?

ГЮЛ: Защо се уплаши?

КАДИР: Сънувах. Изхвърляха ни от къщи. Майка заедно с децата са легнали под грейдера и така се противопоставят. Ти пък си се качила на покрива и казваш , че ще се подпалиш.

ГЮЛ: Наемателите не ги изкарват с греjder.

КАДИР: В сънищата няма логика.

ГЮЛ: Снощи защо не дойде?

КАДИР: Бях се унесъл в работа . И какво да видя боядисъл съм салона. И после се свих тук и заспах.

ГЮЛ: Ако не си си отспал, поспи още малко.

КАДИР: Колко е чаъст?

ГЮЛ: Наближава дванадесет часа.

КАДИР: Вай, бе !

ГЮЛ: Виж донесла съм ти нещо ...И чая след малко ще бъде готов.

КАДИР: Да измия лицето си. *(Става, отива в банята.)*

(ГЮЛ прибира наоколо. Влиза КАДИР. ГЮЛ отива в кухнята и се връща с две чаши чай.)

ГЮЛ: Снощи изобщо не можах да спя.

КАДИР: *(Взема чая който му подава ГЮЛ.)* Да не би да си чакала на покрива с тубата бензин ?)

ГЮЛ: Не се подигравай с мен. Разбрах, че не съм се отнесла справедливо с теб.

КАДИР: Няма нищо....

ГЮЛ: Като не те намерих до себе си и една нощ даже ми стигна за да се осъзная.

КАДИР: Значи така !

ГЮЛ: Извинявам се за това, че исках от теб да извършиш невъзможни неща.

КАДИР: Госпожо, не приемам извиненията ти.

ГЮЛ: Прав си като не приемаш извиненията ми.

КАДИР: Аз мисля обратното.

ГЮЛ: Не разбрах.

КАДИР: Да ти беше права. Като една майка , ти беше права да мислиш за децата си, за семейството си. Всъщност ти трябва да ме извиниш.

ГЮЛ: Кадир ти какво говориш?

КАДИР: Само защото се уплаших и затова се противопоставих. А всъщност ти искаше това заради семейството ни.

ГЮЛ: Значи вече не си ядосан и не ми се сърдиш ?

КАДИР: Неоснователно съм ти се ядосал и затова моля те да ме извиниш.

ГЮЛ: Даже и на цена да попаднем в затова, така ли ?

КАДИР: Един баща, ако трябва заради децата си и в затвора може да попадне. Ако трябва може и доктор да стане. Погледни само за един ден колко пари сме спечелили ? Донеси докторската престилка.

ГЮЛ: Не!

КАДИР: Казах ти донеси я ! Имаме още пет работни дни.

ГЮЛ: Ти не можеш да работиш като доктор.

КАДИР: Ще видиш дали мога или не мога. Аз съм със средно образование. Чета вестници, книги. По малко разбирам и от човешката психика. Махни този поднос.

ГЮЛ: Но...

КАДИР: Побързай! Не спирай! Кой знае може би сега някой болен се качва по асансьора. Първо махни от тук този поднос.

(ГЮЛ объркана взема подноса и го занася в кухнята. Връща се.)

ГЮЛ: Още един чай ?

КАДИР: Остави сега чаят ! Облечи си престилката. Пригответи се. Като моя секретарка трябва да се стегнеш и да изглеждаш добре. *(ГЮЛ е объркана. Обличат престилките си. На вратата се звъни.)* Гюл , съвземи се ! Не се вълнувай! Отвори вратата !

ГЮЛ: *(Отваря вратата)* Заповядайте.

МУСТАФА: *(Със страх и безпокойство влиза вътре и затваря вратата.)* Аз....

ГЮЛ: Заповядайте ?

МУСТАФА: Къде е докторът? Искам да го видя.

ГЮЛ: Една минутка. Вие заповядайте тук. *(Води го към салона)*. Моля Ви седнете.

КАДИР: *(Провиква се от вътре)*. Кой е дошъл?

ГЮЛ: Един болен.

КАДИР: Приемете го в салона.

ГЮЛ: Вече е в салона господин докторе.

МУСТАФА: За бога дайте ми една чаша вода.

ГЮЛ: Ако желаете може и чай да Ви дам.

МУСТАФА: Вода, вода. *(ГЮЛ влиза в стаята си. МУСТАФА със страх приближава към прозореца. Старае се да не го видят и така със страх поглежда от прозореца.)* Ай, ай !

ГЮЛ: *(Към КАДИР)* Беше поискал вода. Да изпие водата и да си замине.

КАДИР: Защо да си отива ? Ще го прегледам. Ще му взема парите. Ще наемем къщата.

ГЮЛ: КАДИР страхувам се. Мъжът е някак особен. .. Като че ли се страхува от някого. Нещо като откачен е.

КАДИР: Може би бяга от Азраил (Архангел). Но, много добре! Много добре! Дай му вода. После го покани вътре. Не се бави!

(ГЮЛ занася на МУСТАФА чашата с вода .)

МУСТАФА: *(Взема водата и я изпива.)* Благодаря.

ГЮЛ: Доктора Ви очаква.

(МУСТАФА отпред, ГЮЛ отзад, така влизат при КАДИР).

КАДИР: Заповядайте господине. Добре дошли.
МУСТАФА: Добре заварил.
КАДИР: Седнете. Как се казвате?
МУСТАФА: Името ми ... Името ми е Мустафа.
КАДИР: Господин Мустафа, от какво се оплаквате?
МУСТАФА: Оплакване ли ?
КАДИР: Да. Защо дойдохте тук?
МУСТАФА: Защо дойдох тук ли?
КАДИР: Моля Ви не се безпокойте. В сигурни ръце сте.
МУСТАФА: Да се надяваме.
КАДИР: Изглежда се страхувате от нещо ? Няма никаква причина да се страхувате. Успокойте се. Облегнете се назад и се отпуснете . Да така ... Сега кажете какво Ви измъчва?
МУСТАФА: Ами ако дойде някой ?
КАДИР: Кой може да дойде ?
МУСТАФА: Ами ако някой влезе от вратата ?
КАДИР: Ако някой влезе, ще чака редът си.
МУСТАФА: Дали ще чака ? Ами ако влезе тук ?
КАДИР: Тук не може да влезе. Секретарката ще ги принуди да чакат. Доколкото разбирам искате на саме да се видим. Така ли ?
МУСТАФА: Да така е . Не вземайте тук никого. Господин докторе нека никои да не зане , че съм тук.
КАДИР: (*Не може да си обясни, но въпреки това отваря вратата и казва на ГЮЛ*) « Госпожо ГЮЛ никои да не влиза тук»
ГЮЛ: Както желаете господин докторе.
КАДИР: (*Затваря вратата.*) Моля .. кажете сега.. За да може се отпуснете, ако искате можем да говорим за незначителни неща.
МУСТАФА: Да.. да говорим.
КАДИР: В Истанбул къде оставате?
МУСТАФА: В Таксим в един хотел.
КАДИР: А тук как дойдохте?
МУСТАФА: Със самолет.
КАДИР: Със самолет ли?
МУСТАФА: По земен път много време отнема. А така със самолет, за нула време и сте тук.
КАДИР: Сега Ви е от Таксим до Османбей със самолет ли дойдохте ?
МУСТАФА: Дойдох с такси. До тук самолет има ли ? От къде излита?
КАДИР: (*Уж се шегува.*) Още няма полети. (*Става сериозен*). Господин Мустафа вие от къде дойдохте със самолет?
МУСТАФА: От Измир дойдох в Истанбул.
КАДИР: Сега вече е друго. Вие от Измир ли сте?
МУСТАФА: Не, аз съм от Анталия.
КАДИР: Какво правихте в Измир?
МУСТАФА: Господин докторе защо ме питате за тези неща ?
КАДИР: За да се отпуснете. Нали вече сте по-добре?
МУСТАФА: Не , несъм.
КАДИР: Тогава още малко да разговаряме, че да се успокоите. Искате ли да разговаряме ?
МУСТАФА: Ако ще ми се отрази добре нека разговаряме.
КАДИР: Ще се успокоите.
МУСТАФА: Такива неща не ме питайте. Няма да се успокоя.
КАДИР: Добре тогава . Защо дойдохте в този лекарски кабинет?

МУСТАФА: Аз не знам какво ми е. Вие ми кажете какво ми има. Затова дойдох при Вас. Каква е болестта ми? Сърцето ми е здраво. Здрав съм като животно. В хотела петнадесет етажа ги изкачвам за пет минути. Като коза съм. Тогава какво ми е?. Намерете каква е болестта ми! Закостеняване има ....Мазоли имам...Температура имам. Тогава аз от какво съм болен? В Измир отидох при трима доктора. В Анталия не остана доктор при когото да не съм отишъл. Или докторите знаят, пък не искат да ми кажат....

КАДИР: По нечия препоръка ли дойдохте тук?

МУСТАФА: Никого не съм питал. Като видях табелата и влязох. Моля Ви кажете ми, какво ми има? Прегледайте ме.

КАДИР: Легнете, нека Ви прегледам.

МУСТАФА: Не, не мога да легна. Болят ме костите, после не мога да стана. Имам болки. Прегледайте ме накрак пред прозореца.

КАДИР: *(Учуден)* Пред кой прозорец?

МУСТАФА: Прозореца гледащ към улицата. Нека да има светлина. Прегледай ме на светлина.

КАДИР: Добре.

(Отиват пред прозореца гледащ към улицата. КАДИР прави знаци на ГЮЛ да влезе вътре. ГЮЛ учудена влиза вътре.)

КАДИР: *(Опитва с ръце)*. Тук има ли болка ?

МУСТАФА: *(Незабелязано гледа навън)*. Няма.

КАДИР: Ами сега ?

МУСТАФА: И от тази страна няма болки. Господи къде отидоха ?

КАДИР: Добре. Сам ми покажи .

МУСТАФА: Може би по-горе. Над Вас колко етажа има? Извади главата си и погледни.

КАДИР: Къде да погледна ?

МУСТАФА: Как така къде да погледна? В небето.

КАДИР: *(Поглеждайки навън)*. Господи...

МУСТАФА: Какво видя?

КАДИР: Има слънце.

МУСТАФА: Само това ли видя ?

КАДИР: Не. Видях, че слънцето разговаря с луната. Ти подиграваш ли се с мен?

МУСТАФА: Млъкни, не говори, докторе ти да не си дете? Това е въпрос на живот и смърт.

КАДИР: Какво означава това ?

МУСТАФА: Има ли оръжие?

КАДИР: *Аз нямам никакво оръжие.*

МУСТАФА: Не в теб! Горе има ли оръжие ?

КАДИР: Не разбрах.

МУСТАФА: Напълно нормално е човек да има оръжие. Да има и заглушител. Аз ако погледна от тук, това оръжие със заглушител може да ме уцели. И тогава каквото ще се случи , ще бъде върху моята глава. Сега разбра ли докторе ? Може ли да се обадя ?

КАДИР: Заповядайте в кабинета.

МУСТАФА: *(Влизат в офиса)*. Лично ще разговарям..

(Кадир затваря вратата и излиза навън. Мустафа набира телефонния номер).

ГЮЛ: КАДИР страхувам се.

КАДИР: Да, той е един особен мъж . И все пак ти не се страхувай. Аз съм тук. Мене така ме осени . Този мъж е много богат. Мълчи!

ЖЕНСКИ ГЛАС: *(От телесекретара)* След сигнала оставете вашият месаж . В най-скоро време ще Ви се обадя. *(Сигнал.)*

МУСТАФА: Щяха да ме убият. Отскубнах се от ръцете им и се скрих в един лекарски кабинет. Те са пред блока. Заклещих се тук и така останах. Пак ще ти се обадя.*(Затваря телефона. Отваря вратата.)* Господин Докторе.

КАДИР: Разговаряхте ли ?

МУСТАФА: Да. Какво ми има?

КАДИР: Но така не може. Влезте вътре. *(Заедно влизат в стаята за преглед)*. Седнете. Правилно ми отговорете, че да можем да открием заболяването Ви. Разбрахме ли се ?

МУСТАФА: Добре. Госпожата нека излезе навън. Може да има някакви специални лични положения.

КАДИР: Госпожа Гюл Вие излезте навън. *(ГЮЛ излиза обезпокоена)*. Вижте предварително да Ви предупредя. Моята цена за преглед е сравнително висока.

МУСТАФА: Това няма никакво значение.

КАДИР: После не искам да чувам възражения.

МУСТАФА: Че защо да възразявам? Пари имам. Каквато и сума да искате ще си платя. Стига да откриете заболяването ми. *(Изважда от джоба си цяла пачка с пари. Поглежда ги и ги подава на КАДИР.)* Приемете ги като аванс. Вземете, вземете ги.

(КАДИР с недоумение вземе парите. Кани се да излезе.)

МУСТАФА: Господин докторе къде отивате ?

КАДИР: Такова. Ще ги дам на госпожа ГЮЛ. Вие през това време съблечете сакото и ризата си. *(Излиза)*.

(КАДИР в ръцете с парите отива при ГЮЛ. И тя е объркана. КАДИР ѝ подава парите и ѝ прави знаци да мълчи. ГЮЛ с радост и обърканост, безшумно брои парите. Двамата от радост подскачат, прегръщат се. Това продължава известно време и двамата не разговарят. КАДИР отново влиза вътре, ГЮЛ вдига ръцете си нагоре и отправя в небето своята молитва.)

КАДИР: Готов ли си ?

МУСТАФА: Готов съм докторе. Дадох Ви всичките си пари, които бяха в мен. *(Изважда една чекова книжка и я показва на КАДИР.)* Виж това. Ще ти дам колкото искаш пари, стига да ми разрешиш да остана тук. *(стига да ме държиш тук)*.

КАДИР: Не разбрах. Как така да останеш тук ? *(Как да те държа тук)?*

МУСТАФА: Днес, утре, в други ден...колкото искаш ти , толкова да остана тук. Само да намериш болестта ми. Изобщо да не излизам навън. В края на карищата ще намериш болестта ми. Ако намериш болестта ми ще ти дам много, много пари. Ще ти взема каквото поискаш. И през нощта ще оставам тук. Ето на това леко ще се свия. Хляб, вода не искам. Три дни, пет дни, една седмица. Все ще бъда тук . Стига само.....Парите, които ще ги дам за хотел , по-добре на теб да ти ги дам.

КАДИР: За хотела колко пари плащаш?

МУСТАФА: Давам двеста долара . За една нощ. Десет дни ако остана това прави две хиляди долара. Защо да ги давам на тези негодници? Зле ли ще е да ти дам две хиляди долара? Виж имаш и разходи с боядисването. Ще ти са от принос.

КАДИР: Работата се измени. *(Пресмята)*.

МУСТАФА: Докторе остави сметките....За всяка вечер ще ти давам по двеста долара. Нека да ношувам тук. *(Пак показва чеквата си книжка.)* Виж. Ще я попълня и подпиша, а ти само ще отидеш и ще изтеглиш парите. Ще напиша името ти, даже и секретарката ти ще може да изтегли парите.

КАДИР: Досега не ми се е случвало такова нещо. Това е невъзможно.

МУСТАФА: Разбира се, че е възможно . Ей тука ще легна. Кълна се , че звук няма да издам.

КАДИР: Ами ако дойдат други мои пациенти ? Не бих желал да те видят тук така да си лежиш.

МУСТАФА: Ще се скрия. Никой няма да ме види.

КАДИР: Няма да се видиш така ли ?

МУСТАФА: Ще правя каквото кажете.

КАДИР: Разреши ми малко да си помисля.

МУСТАФА: Помислете си господин докторе. Лошо ли ще е ? Не отхвърляйте толкова пари! Ще ми направиш голямо благо и добро. Ще спасиш живота ми. Ще намериш болестта ми нали.

КАДИР: Ами ако не я намеря ?

МУСТАФА: Тогава ще ти кажа «Да си жив и здрав» и ще си отида.

КАДИР: Няма ли да искаш обратно парите си ?

МУСТАФА: Няма да ги искам. В хотела връщат ли на някого парите обратно, че и ти да ми ги върнеш.

(КАДИР излиза и затваря вратата).

ГЮЛ: Кадир, чух всичко. В тази работа има нещо нередно ?

КАДИР: И на мен ми се стори някак особено това положение . Но.... Той ще приеме всичко каквото му кажем. Защо да не пробваме?

ГЮЛ: Значи намериха се парите за пренасянето ни.

КАДИР: *(Радва се)*. Помисли си и за парите, които ще вземем. Ще свършат проблемите ни.

ГЮЛ: Но господин Тургут всеки момент може да дойде.

КАДИР: Ще го скрием. Вътре в гардероба. Ако пренощува пет нощи , това прави голяма пара. Помисли си само хиляда долара.

ГЮЛ: Ами през нощта?

КАДИР: Аз може да оставам при него. Ти ще си ходиш в къщи и ще идваш на следващата сутрин.

ГЮЛ: Ами боядисването?

КАДИР: Ще боядисаме. Все ще намерим някакъв начин и ще боядисаме. Той да не се усъмни. Да отида и да разговарям с него.

ГЮЛ: Кадир, много се страхувам.

КАДИР: Не се страхувай! Вярвай ми! Какво са казали «докато човек не влезе в трудно положение, помоща не ще пристигне» Ето това е «спешната помощ» *(Влиза вътре)*. Виж! Да си кажем всичко още от начало. Ще останеш тук пет дни. И за това ще ми дадеш хиляда долара. Разбрахме ли се ?

МУСТАФА: Добре.

КАДИР: Няма да влизаш в салона. Само тук ще стоиш.

МУСТАФА: Ами и до тоалетната ли няма да мога да ходя ?

КАДИР: Разбира се, че ще ходиш. Но ще ни се обаждаш. Ще ходиш до тоалетната и то не така често и когато си искаш. Може да има и други болни. Няма да се срещаш с тях.

МУСТАФА: Господин докторе , ако някой пита за мен и пред тях няма да се показвам.

КАДИР: Как така ако някой пита за мен ? Какво означава това ?

МУСТАФА: Аз така, ако случайно някой попита за мен.

КАДИР: Дал ли си адреса на някого?

МУСТАФА: Господин докторе как може да дам адреса? Аз казах ако някой попита за мен....Само като пример... И вие тогава може да кажете « Тук няма такъв човек».

КАДИР: Добре. Така ще направим. Сигурно и храна ще искаш?

МУСТАФА: Няма да стоя гладен я?

КАДИР: В съседния блок на партерния етаж има хубав ресторант, отвреме на време може там да отиваш и да се храниш.

МУСТАФА: Не! Не. По-добре да си остана гладен.

КАДИР: Но ресторанта не е на далеко.

МУСТАФА: Може някой да ме види. Някой от вашите пациенти. Не е нужно. Вие може да ми поръчвате по телефона. Разходите ще ги добавим към общата сума.

КАДИР: Разбрахме се. Не забравяй ! Няма значение по каква причина, ако ти кажем че трябва да се скриеш, тогава веднага ще влезеш в гардероба и там ще се скриеш. Разбра ли ? Даже не трябва и да дишаш.

МУСТАФА: Добре.

КАДИР: Като ти кажа «скрий се» какво ще направиш?
МУСТАФА: Ще вляза в гардероба. Няма и да дишам.
КАДИР: Защо ще се скриеш? Защото тук не е болница! Ако ме заловят, тогава ще ми отнемат правоспособността за упражняване на лекарската ми професия. Разбрахме ли се ?
МУСТАФА: Разбрах. Кълна се, ще се скрия.
КАДИР: Скрый се !
(МУСТАФА веднага влиза в гардероба.)
КАДИР: Браво на теб! Може да излезеш. Излез де..!
МУСТАФА: *(С уплаха показва главата си).* Кой дойде?
КАДИР: Никой не е дошъл.
МУСТАФА: Тогава ?
КАДИР: Пробвахме.
(Звъни телефона. ГЮЛ вдига слушалката и отговаря.)
ГЮЛ: *(Кабинетът на Доктор Ахмет. Заповядайте. Една секунда..(Подава слушалката на АХМЕТ...)* От Германия.
КАДИР: *(Поема слушалката).* Заповядайте. Аз съм. Всичко е добре. Разчитайте на мен. Добре. Довиждане. *(Затваря телефона).*
МУСТАФА: Търсят ви даже от Германия.
ГЮЛ: Пациентите му.
КАДИР: Няма да се месиш в работата ни.
МУСТАФА: Добре.
(Отново звъни телефона).
ГЮЛ: *(Вдига слушалката).* Кабинетът на доктор Ахмет. Заповядайте. Една секунда. *(Към КАДИР).* Господин Халит.
КАДИР: *(Идва)* Господин Халит ли ?
ГЮЛ: Нашият бивол.
КАДИР: *(Взема слушалката).* Ало. Заповядайте. Моите уважения. Какво да правим ? Мъчим се да се сдобием с една нива. И аз съм като Вас господине. Бих изял своето месо, но не бих се доверил на касапина. Заповядайте. Как се казва? Тахсин бей. Написах името му. Кога ? Три часа ли? Удобно е. Ще напръва всичко каквото трябва *(каквото ми иде от ръки).* Моите уважения....Добре, добре господине. Довиждане. *(Затваря).* В три часа ще приемем господин Тахсин. Човекът е бил персонален директор във фирмата на Халит бей. Не забравяй!
ГЮЛ: Искаш ли Халит бей да те вземе като доктор във фирмата му.
КАДИР: От къде ги измисляш тези?
ГЮЛ: Виж колко те обикна.
(На вратата се звъни).
КАДИР: Отвори вратата.
(ГЮЛ отваря вратата. Дошъл е ТУРГУТ. КАДИР бяга вътре.)
ТУРГУТ: Здравейте!
КАДИР: *(Към МУСТАФА).* Скрый се!
(МУСТАФА уплашен се скрива в гардероба. КАДИР съблича лекарската престилка.)
ГЮЛ: Заповядайте господин докторе.
ТУРГУТ: Но ти пак си облякла престилката .
ГЮЛ: Ще я изпера.
ТУРГУТ: Къде е майсторът КАДИР?
ГЮЛ: Вътре.
КАДИР: *(Влиза).* Добре сте дошли господин Тургут.
ТУРГУТ: Добре заварил. Имах работа наоколо. И рекох да се отбия.
КАДИР: Добре сте направили.
ТУРГУТ: Как върви ?

КАДИР: Приключихме с първото замазване в салона.

ТУРГУТ: *(Гледа)* Много хубавооо. Внимавайте да не ме посрамитте. Сутринта Ахмет ме потърси.

КАДИР: Преди малко и мен ме потърси.

ТУРГУТ: Много е прецизен. *(Влиза в стаята за прегледи)*. Тук не сте започнали боядисването.

КАДИР: Ще започнем.

ТУРГУТ: Тези обувки не ги оставяйте насред път.

КАДИР: Такова....

ТУРГУТ: Защо стоят тук на централно място ?

КАДИР: Животно!

ТУРГУТ: Какво каза ?

КАДИР: Госпожа ГЮЛ махнете ги от тук!

ТУРГУТ: *(Минава в салона)*. Майсторе, ти на жена си госпожа ГЮЛ ли й казваш?

КАДИР: По време на работа , така е по-добре господин докторе.

ТУРГУТ: Чай няма ли ?

ГЮЛ: Веднага ще го запаря.

ТУРГУТ: Неее. Не. Пошегувах се. Имам толкова много работа. Пак ще се отбия. Приятна работа.

КАДИР: Довиждане.

ГЮЛ: Чакаме Ви и на чай.

ТУРГУТ: *Ще дойда. (Излиза)*.

(Затваря вратата и те влизат вътре. Обличат престилките си. Преминават в стаята за прегледи.)

КАДИР: Хей... ти.. излизай вече !

МУСТАФА: *(Излиза)* Кой беше този който дойде?

КАДИР: Който и ще да е. Ти защо питаш? Не трябва да ми задаваш такива неудобни въпроси! Разбрахме ли се ?

МУСТАФА: Добре.

КАДИР: И прибирай обувките си !

МУСТАФА: Добре.

КАДИР: Както виждаш кабинета се боядисва. И тази стая трябва да се боядиса.

МУСТАФА: Ами бояджиите.

КАДИР: Да бояджиите не трябва да те виждат. Но как ще стане това? Най-добре ще е аз да боядисам тук. Иначе може да отидат и да направят донос.

МУСТАФА: И аз може да помогна.

КАДИР: Как така? Ти си болен. Или не си ?

МУСТАФА: Кога ще ме прегледаш?

КАДИР: След малко ще те прегледам. Но преди това трябва да говорим някои неща. Кога ще подпишеш чека.

МУСТАФА: Какъв чек ?

КАДИР: Чека за петте хотелски ношувки.

МУСТАФА: Аз да не съм беглец. Като си отивам ще ти го дам.

КАДИР: Така не може. Не мога да оставя нещата така на произвола.

МУСТАФА: Мислиш, че ще избягам ли? И насила да се помъчиш да ме изхвърлиш , пак няма да си замина. Аз съм дошъл тук за да се подобра и да оздравея.

КАДИР: Тази работа си има разходи. Да се разберем за парите.

МУСТАФА: Да се разберем. Утре ще ти дам половината.

КАДИР: Не, днес ще ми платиш.

МУСТАФА: Петстотин долара ли ?

КАДИР: Да. Другата половина кога ще ги дадеш?
МУСТАФА: Останалите ли ? Когато си заминавам от тук.
КАДИР: Не може. Може да възникне нещо необичайно. Най-добре останалите най-късно..
МУСТАФА: Да... Кажете..
КАДИР: Ще ми ги дадеш един ден преди да си заминеш.
МУСТАФА: Господин докторе защо ми нямаш доверие ?
КАДИР: Това няма нищо общо с доверието. Не се знае какво може да стане. И освен това аз имам материални затруднения. Ако не искате може да се откажем.
КАДИР: Тогава няма проблеми. Разбрахме ли се ?
МУСТАФА: Да. Разбрахме се.
КАДИР: Тогава подпиши чек за петстотин долара.
МУСТАФА: Сега ли ?
КАДИР: Как така сега ли ? Веднага!
МУСТАФА: *(Подписва чека)*. Вземете.
КАДИР: *(Взема го, радва се)*. Сега може ли да ги изтегля?
МУСТАФА: Защо така бързате?
КАДИР: Ще купим маслена боя.
МУСТАФА: За петстотин долара ли ?
КАДИР: За какво питаш ? Ако искам мога да купя боя и за хиляда долара.
МУСТАФА: Така си е. Но аз не съм човек, на когото да не можете да се доверите.
КАДИР: Ти чакай. *(Отива във при ГЮЛ)*. Иди в банката на къшето. Не забравяй личната си карта. *(Подава и чека)*.
ГЮЛ: *(Прочита написаното върху чека)*. Не мога да повярвам.
KADİR Belki de palavradır. Çabuk tut elini. *(Kapıyı açar GÜL'ü gönderir. Kapıyı kapatıp MUSTAFA'nın yanına gelir)* Şimdi anlaşılacak.
КАДИР: Може пък да е само хвалба и лъжа. Побързай. *(Отваря вратата и изпраща ГЮЛ)*. Затваря вратата и се връща при МУСТАФА). Сега ще се разбере.
МУСТАФА: *(Подозрително)*. Ще се разбере ли ?
КАДИР: Не ще продължи дълго.
МУСТАФА: Какво става ?
КАДИР: Надявам се да е в съответствие и еквивалентен.
МУСТАФА: Не разбрах.
КАДИР: Говоря за чека който ни даде. Да разчитаме , че е действителен.
МУСТАФА: Говорите за чека ли? Господин докторе чека ли имате в предвид?
КАДИР: Ами друго за како да се съмнявам?
МУСТАФА: Не се съмнявайте.Той е истински и еквивалентен.
КАДИР: След малко ще се разбере.
МУСТАФА: Господин докторе, нима вие си мислите че аз съм един лъжец?
КАДИР: Помислих си , че не се зане какво може да се случи..
МУСТАФА: На гладен скитник ли ви приличам. Имам си работа. Имам си пари.
КАДИР: Вие какво работите ?
МУСТАФА: Аз ли ?
КАДИР: На теб говоря нима има някой друг около нас ?
МУСТАФА: Няма.
КАДИР: Какво работите ?
МУСТАФА: Търговия, търгове, участие в наддаване.. имам фирма.
КАДИР: Тогава Вие сте в много добро материално положение.
МУСТАФА: Благодаря на господ за това. Печелим по-малко пари , но работата ни не е лесна.
КАДИР: И сигурно не е толкова трудна. Даваш малко подкуп и работата готова.

МУСТАФА: Ако е само подкуп тогава е лесно. Ами конкурентните фирми? Човекът дошъл насочил дулото на пистолета си в слепоочието ти. Казва ти « няма да участваш в този търг». «Или ще ти видя сметката». Тогава какво ще правиш?

КАДИР: Всичко само ти ли искаш да спечелиш. Тогава и ти няма да участваш във всички търгове.

МУСТАФА: Тогава няма да имаш възможност да участваш в нито един търг. Един път покажеш ли ,че се страхуваш от тях, повече не можеш да съществуваш сред тях, тогава там за теб хляб не ще има. На оръжието с оръжие, на удъра с удър!

КАДИР: Да бъдеш или да не бъдеш.

МУСТАФА: Какво значи това ?

КАДИР: Не си ли чувал за Шекспир? Значи «да бъдеш или да не бъдеш.»

МУСТАФА: Оф... празна кратуна. Сетих се.

КАДИР: Но няма нищо по-лошо от смъртта.

МУСТАФА: Ти изглежда никога не си бил без пари. Господин докторе безизходицата е много лошо нещо. Безпаричието е безизходица. И тогава смъртта е по-за предпочитане отколкото безпаричието. Защото смъртта няма нужда от пари. (Защото за да умреш не се искат пари.)

КАДИР: Тогава.

МУСТАФА: Значи. Който те заплашва, тогава и ти повече ще го заплашваш. Който иска да те застреля по краката, тогава ти ще го учелиш по челото. Винаги така трябва да разсъждаваш: «Някъде ако ще плаче една майка , плаещата майка би трябвало да е неговата майка , а не моята майка». Иначе работата ми ще е свършена.

КАДИР: За мене това е един непознат свят. Ние тук се занимаваме с нашата си работа.

МУСТАФА: Ако ни оставят на мира и ние ще се занимаваме с нашата си работа. Но това е невъзможно...Ако се разберем по братски, то тогава няма да има нужда от тези раздори . Ако ти си вземал строителните работи, тогава остави на мен участъковите поземлени работи. Не може така «все на мен , все за мен». Трябва да се замислиш и за отсрещната страна. Ще си кажеш « и него майка го е родила». Не е ли така ?

КАДИР: Аз не ги разбирам тези работи .

МУСТАФА: Стомната се счупва, на път за вода. Който ляга с оръжие, тогава се събужда и с оръжие. Господин докторе крайт му не се вижда добре. Тези мисли човъркат мозъка ми. Вътре в мен все нещо трепти. Може би болестта е в мозъкът ми. Докторе ще разбереш ли от какво съм болен ? Кажи, ще откриеш ли болестта ми ? Виж, разговаряхме и малко ми олекна. Като чели ми стана по-добре. Значи , аз така като се поразтуша , като си изляя болката сякаш ми става по-добре.

КАДИР: Значи ли, че ще си заминеш ?

МУСТАФА: Да не си луд? Тук ще остана. Докато.... Докато се оправя.

КАДИР: Отначало още ти бях казал само пет дни. Иначе....

МУСТАФА: Добре, добре. Обещавам ти след пет дни ще си отида. Поначало повече дни няма да мога да издържа. Ще си кажа «каквото ще да става » и ще се внурна на улицата. А след това вече един господ знае какво ще стане. Но ако ме питаш защо сега не си отивам, отговорът ми е «докато не пресекне дъхът ми , все още има надежда» така бих ти отговорил. Разбра ли ме докторе ?

(На вратата се звъни . МУСТАФА се скрива. КАДИР поглежда през шпионката и отваря вратата.)

ГЮЛ: *(Влиза зарадвана и подава парите).* Вземи. Какво.. ти не се учуди ?

КАДИР: Вече повярвах. Ще вземем и другите петстотин долара и ще наемем къщата си без да сме вземали никакъв заем.*(Бързо преброява парите.)* Най-добре е ти след малко да заминеш , да дадеш парите за капорото и да наемеш къщата. Кажи , че останалата сума ще я донесем след пет дни.

ГЮЛ: Ще им се обадя по телефона. И вечерта ще им ги занеса. Още колко пари ни трябва?

КАДИР: След като вземем и другата половина, даже щипи ни останат малко в наличност.
(На вратата се звъни).

ГЮЛ: Вече нямаме нужда от никого.

КАДИР: Господин Тахсин щеше да дойде, познатият на господин Халит.

ГЮЛ: Да не отваряме.

КАДИР: Ние му дадохме приеман час.

ГЮЛ: Какво като сме му дали час. Сега пък ще анулираме часа.

КАДИР: Така не може. Отвори вратата. Погледни часът е три без пет. Ако не отворим вратата, какво ще кажем на господин Халит?

(ГЮЛ отваря вратата без да е оставила време на КАДИР да влезе вътре. ТАХСИН влиза вътре. ТАХСИН и КАДИР се поглеждат очи в очи. КАДИР избягва вътре. Уплашен е.)

ГЮЛ: Заповядайте.

ТАХСИН: Имах час. Господин Халит беше телефонираше заради мен.

ГЮЛ: Вие господин Тахсин ли сте?

ТАХСИН: Да дъще, аз съм.

ГЮЛ: Заповядайте в салона.

ТАХСИН: Боже господи!

(ТАХСИН преминава в салона, но личи умът му е в КАДИР).

ГЮЛ: Аз да се обадя на доктора.

ТАХСИН: Как се казва господин доктора?

ГЮЛ: Ка..Ка...Ка... Казва се Ахмет.

ТАХСИН: Боже господи. Като че ли го познавам, но откъде? Преди това къде работеше?

ГЮЛ: От пет години работи тук.

ТАХСИН: Освен тук посещава ли и други места?

ГЮЛ: Не, не посещава. Само тук работи.

ТАХСИН: Ще си спомня от къде го познавам. Като че ли ми е познат. Много добре го познавам. Сякаш съм го виждал някъде.

ГЮЛ: Може би Ви прилича на някого. Хората понякога си приличат. Желаете ли нещо да ви донеса?

ТАХСИН: Благодаря дъще.

ГЮЛ: Да се обадя на доктора, че сте дошли. *(Влиза вътре).*

ТАХСИН: Боже господи!..

КАДИР: *(Уплашен)*. Какво прави той?

ГЮЛ: Мъчи се да си спомни от къде те познава. Попита ме ред неща.

КАДИР: Какво те попита?

ГЮЛ: Дали работиш и на друго място. Казах че «не работиш на друго място». Казах «От пет години работи тук.»

Кади: Какво друго те попита?

ГЮЛ: Попита ме как се казваш?

КАДИР: Да се надяваме, че не си казала Кадир.

ГЮЛ: За малко да кажа «Кадир». Но после се оправих.

КАДИР: Повярва ли ти?

ГЮЛ: За какво да ми повярва?

КАДИР: Че съм доктор.

ГЮЛ: Плашиш ме. Кажи ми открито от какво се страхуваш?

КАДИР: Господи, сега какво ще правим?

ГЮЛ: Кажи де!

КАДИР: Този мъж със сигурност ще ме познае, когато застанем лице в лице.

ГЮЛ: Тогава гледай да не попаднеш с него лице в лице.

КАДИР: Как така? Той ме видя като влязох тук.

ГЮЛ: Казах ти да не отваряме вратата, но ти не ме послуша. Кой е този мъж? От къде те познава?

КАДИР: От къде ме познава ли ? Преди три месеца нали работих в къщата на един дребнав мъж. Тогава майка ми беше болна и ти тогава не можа да дойдеш на работа при мен. Този който прави доноси за всекиго. «Доносника Тахсин» , това е той!

ГЮЛ: (*С ужас и страх*) Господи !

(*ГЮЛ е объркана. КАДИР е в безизходица. В този момент МУСТАФА мисли, че има отрицателно развие на нещата свързани с него, изважда оръджието си и се скрива в гардероба.*)

III

ТАСИН продължава да чака в салона. ГЮЛ чака, КАДИР се мъчи да измисли някакво разрешение на възродилата се ситуация.

КАДИР: (*С радост*). Открих. Открих!

ГЮЛ: Какво ще направиш ?

КАДИР: Слушай ме!

ГЮЛ: Кажи.

КАДИР: Ще излезеш навън и под някакъв предлог ще затвориш вратата на салона. Аз ще дойда на вратата като Кадир бояджията. Като звънна на вратата ти ще си оставила вратата на салона отворена и така ще отвориш външната врата. И аз вътре ще вляза като майстора КАДИР. Разбираш ли какво ти казвам?

ГЮЛ: Не разбирам.

КАДИР: Ще вляза вътре като мъжът когото той познава. Сега разбра ли ?

ГЮЛ: Добре , но какво ще стане с Ахмет?

КАДИР: Той ще бъде вътре !

ГЮЛ: Това за теб каква полза ще има ?

КАДИР: Той ще ме види като Кадир. И по този начин ще избегнем опасността.

ГЮЛ: И после какво ще стане?

КАДИР: По същия начин ще изляза навън , само че този път той ще види излизането ми навън. Като влизам няма да ме види като доктор Ахмет. И тогава ще го повикам вътре.

ГЮЛ: Много е сложно.

КАДИР: Никак не е сложно. Наизусти какво трябва да направиш , останалото остави на мен. Разбра ли ?

ГЮЛ: Не разбрах.

ГЮЛ: Сега ли ще излезеш?

КАДИР: (*От една страна съблича докторската си престилка и облича бояджийския си гащерезон*). Да така ще изляза.

ГЮЛ: Кога после ще дойдеш? Не ме оставяй сама с тези мъже!

КАДИР: Абе веднага ще дойда.

ГЮЛ: През това време аз какво ще правя ?

КАДИР: Тихичко ще си стоиш. Нищо няма да говориш. Не обърквай нещата.

ГЮЛ: Ами ако ми зададе някакви въпроси ?

КАДИР: (*Мъчи се да изглежда спокоен*). Забрави всичко. Сега влез в салона и затвори вратата на салона. Кажи на господин Тахсин « След малко докторът ще Ви приеме». И чакай. Като чуеш че се звъни на външната врата, остави вратата на салона отворена, после отвори външната врата и осигори влизането ми вътре. Така тихичко стой, не прави нищо. Аз после ще ти кажа какво да правиш. Разбра ли ?

ГЮЛ: *(Наизустява какво трябва да направи)* Вратата.... В салона....После...Като се звънне на вратата, ще отворя вратата на салона.. Външната врата...Добре... Разбрах.

КАДИР: Внимавай да не стане някаква грешка! После как ще се оправим? Не забравяй! Този мъж е «доносникът Тахсин». Доносници за всекиго. Ако разбере, че аз не съм доктор Ахмет, ти ще си виновна за всичко това , което ще ни се случи след това. После и да съжеляваме няма да има никаква полза.

ГЮЛ: И все пак нещо не ми е ясно. Защо ще дойдеш в кабинета?

КАДИР: Аз съм брат на доктор Ахмет. ..Може да съм дошъл да искам пари на заем.

ГЮЛ: Но твоят брат се казва Саффет.

КАДИР: Не, той се казва Ахмет!

ГЮЛ: КАДИР ти добре ли си ?

КАДИР: Виж Гюл.. разбира се, че истинският ми брат е Саффет. Но Ахмет, ще е моят временен брат. Добре, добре ти не си мори главата за това. Само направи това , което ти казвам. Хайде иди и затвори вратата на салона и чакай вътре! Като звънне външната врата , остави вратата на салона отворена , след това отвори външната врата за да мога да вляза.

(ГЮЛ излиза малко объркана и преминава в салона. Затваря вратата).

ГЮЛ: *(Към Тахсин)*. Доктора след малко ще Ви приеме.

(ГЮЛ взема в ръцете си един парцал и започва да бърше прахта по прозореца. КАДИР се кани да отвори вратата и тогава се звъни на външната врата. КАДИР бързо отваря вратата. Идващата е НУРТЕН)

НУРТЕН: Доктореее!

КАДИР: *(Хваща я за ръката и я изкарва навън)*.

(КАДИР и той излиза на вън и тихичко затваря вратата. ГЮЛ отваря вратата на салона и застава пред външната врата. Отваря вратата. Поглежда.)

ГЮЛ: Кой е ? Кой еее?

(ГЮЛ затваря вратата , не знае какво да направи и преминава в салона.)

ТАХСИН: Дъще кой е дошъл ?

ГЮЛ: Няма никой .

ТАХСИН : Да не е крадец. Те все така правят. Пробват така , дали има някой вътре. И после влизат вътре.

ГЮЛ: Какъв крадец? Изглежда някой по погрешка звънна на вратата.

ТАХСИН: Неее! Тук има нещо нередно. Веднага трябва да се обадим на полицията!

ГЮЛ: Чакайте! Понякога стават такива неща.

ТАХСИН: Дъще не може така. Те проверяват. И после хоп. Телефона вътре ли е ?

ГЮЛ: Да..но..*(Мъчи се да го спре..)* Господин доктора ... много ще се ядоса. Той е много нервен...Никога няма да разреши да се направи такова нещо в неговия кабинет...

ТАХСИН: *(Вече буквално се кара с ГЮЛ)*. Ние не вършим нищо в негова вреда. Точно обратното! Освен това, това е мой граждански дълг. Знаеш ли от сутринта колко доноса съм направил в полицията ? Момиче дръпни се от пътя ми.

(На вратата отново се звъни).

ТАХСИН : Ти чакай! Аз ще отворя! Само аз мога да се преборя с тях.

(Въпреки противопоставянето на ГЮЛ , ТАХСИН отваря вратата.)

КАДИР: *(Влиза. В един момент крайно очуден изпада в паника.)* Господин Тахсин ! Какво правите тук?

ТАХСИН : *(Объркан. Мъчи се да разгадае и да разбере положението.)* О.. майсторе КАДИР!

КАДИР: Изглежда ще ме питате какво търся тук ? Доктор Ахмет е мой брат.

ТАХСИН: Брат ли ти е ?

КАДИР: Да.. той ми е брат.

ТАХСИН: Каква прилика ? Не мога да повярвам.

КАДИР: Двамата братя сем като близнаци .

ТАХСИН : Боже господи ! Каква прилика.

КАДИР: Господин Тахсин да отидем в салона.

(ТАХСИН и КАДИР отиват в салона и сядат.)

ТАХСИН: Боже Господи! Значи ако ти си КАДИР и той е господин АХМЕТ така ли ?

КАДИР: Да, така е. Понякога идва на посещение у дома. Понякога ни объркват , питат ме «как си докторе», други пък « о.. докторе образът ти , външният ти вид се е изменил» Всякакви коментари...

ТАХСИН : Какъв външен вид , какъв образ?

КАДИР: В сравнение с мен той се облича много по-добре..В махалата мислят, че аз съм си купил нови дрехи. Остави това , колко пъти съм ходил да целувам ръка на майка си вместо брат ми. Питам я как се чувства.. . Запълвах неговото място. Даже и майка не може да ме разпознае. Тахсин бей трябваше да видиш как майка мисли , че аз съм Ахмет и говори: « Ох рожбата ми, домъчня ми за теб Ахмет».

ТАХСИН: Защо ти се чувсташ задължен да ходиш при майка си вместо Ахмет? Или господин доктора не е добро чедо, така ли ?

КАДИР: О.. не е така .. Може ли да не посещава майка. Но той е много много зает. Майка иска той да я посещава всеки ден. И тогава ние решихме така да правим. Вие как сте, имате някакво оплакване ли ? Защо дойдохте тук?

ТАХСИН Да си кажа, напоследък нещо не се чувствам добре.

КАДИР: Дано да Ви мине в най-скоро време.

ТАХСИН: До сега не съм ходил на лекар . Истина е, че аз не се доверявам много на докторите. Нашият Халит като ме видя така малко неразположен, препоръча ми да дойда при брат ти. Той му е спасил живота. И аз реших доктор Ахмет да ме види и да ме прегледа.

КАДИР: Добре си направил Тахсин бей. Кое то си е истина , брат ми е много добър лекар. Той не прилича на другите доктори. Не изпозува само медицинските инструменти, а предпочита да разговаря с болните си , изслушва ги. Кара ги да разказват за себе си. Може да иска да си покажете езика. И веднага разбира. Даже и лекарства не пише. Но ще го изслушате и ще съблюдавате това, което ви казва. Госпожо Гюл, ако господин ТАХСИН разреши, ще вляза за няколко минути при брат си.

ТАХСИН : Да разбира се , влез.

КАДИР: Благодаря Ви. Хайде, не стойте така госпожо Гюл.

(ГЮЛ влиза вътре. Известно време чака.)

ТАХСИН: Ако мога да Ви видя и двамата.

КАДИР: Ще ни видите.

ТАХСИН: Тогава и аз заедно с теб да вляза вътре.

КАДИР: Сега ли ?

ТАХСИН : Нима имаш нещо наprotив?

КАДИР: Не..не. Брат ми е малко стриктен и педантичен. Поначало аз дойдох по една особенна причина. Хайде да ви кажа....Дойдох да искам пари. Той ще се ядоса. От сега нататък Вие често ще идвате тук и все някога ще ни видите един до друг.

ГЮЛ: *(Идва)*. Брат Ви , Ви очаква.

КАДИР: Господин Тахсин благодаря, че ми отстъпихте Вашият ред. Веднага ще изляза. *(Влиза вътре)*.

ТАХСИН: Но как е възможно. Как може така !

ГЮЛ: Нещо ли казахте?

ТАХСИН : Такава прилика е невъзможна. Ако не ги видя един до друг, не ще повярвам.

КАДИР: *(Облякъл е докторската престилка. Отваря вратата, вижда се наполовина, говори с по надобелен глас)*. Господин Тахсин ?

ТАХСИН: *(Става на крак)*. Моля.

КАДИР: Моля Ви не се безпокойте. С брат ми имаме едно много кратко виждане.

ТАХСИН: Моля, моля.

КАДИР: Благодаря Ви. Гюл, попитайте господин Тахсин не желае ли нещо за пиене?

ГЮЛ: Какво да Ви донеса? Чай, кафе?

ТАХСИН: Благодаря Ви. Поначало времето е много топло.

КАДИР: Дайте ми малко време господин Тевфик. Разполагайте се.

ТАХСИН : Няма нищо. Но името ми е Тахсин.

КАДИР: От къде пък излезе това Тевфик? Извинявам се, господин Тахсин. *(Издъртва главата си вътре).*

(ТАХСИН отново сяда.)

КАДИР: *(Говори като доктор , но така че да го чуе Тахсин.)* Какъв разбран човек. Много ми хареса този господин Тахсин. Точно като един истински джентълмен . Разбран, възхитих му се.)

(ТАХСИН сяда на мястото си. Внимателно слуша това, което се говори.)

КАДИР: *(Като бояджия).* Миналият месец боядисах къщата му. Учуди се, като ме видя тук. Като казах, че сме братя, още по-вече се учуди. Той е един прекрасен човек. Даже мога да кажа, че сред всички, на всички които съм боядисал къщата, той е най-добрият. Много е честен. И защото е такъв честен човек изглежда има някакви проблеми.

КАДИР: *(Говори като доктор).* Аз не съм чужд на мъките, които преживяват честните хора. Затова и не се учудвам.

(ТАХСИН малко се е успокоил. И МУСТАФА разбира, че вътре няма никакъв проблем който да е свързан с него. КАДИР идва при МУСТАФА. Малко ядосано му показва, че трябва да се скрие в гардероба. МУСТАФА влиза в гардероба.)

КАДИР: *(Като доктор).* На такива хора като господин ТАХСИН, аз да съм им доктор това е гордост за мен. Мисля , че трябва да се гордея и да се радвам за това.

КАДИР: *(Като бояджия).* И аз също. И аз съм щастлив, че съм боядисал къщата му. Господ на всекиго да отреди такива клиенти като господин Тахсин.

КАДИР: *(Като доктор).* Скъпи братко. Моля те кажи ми. Колко пари искаш да ти дам?

КАДИР: *(Като бояджия).* Много ми е неудобно от теб. Винаги когато дойда все ми даваш пари.

КАДИР: *(Като доктор).* Скъпи братко не трябва да се срамуваш и да изпитваш неудобство от мен. Никога няма да забравя, ако аз днес съм доктор, ти имаш голяма помощ и голям принос за това. *(Уж му подава парите).* Стигат ли толкова?

КАДИР: *(Като бояджия).* Даже са много. Вземи си половината.

КАДИР: *(Като доктор).* Не няма да ги взема. Никога няма да мога ти се отплатя. Днес ако живея така в изобилие , никога не ще забравя, че това го дължа на теб. Не ме огорчавай, вземи всичките пари.

КАДИР: *(Като бояджия).* По-добре да умра отколкото да те накърня. Не го преживявай, вземам ги. Батко не забравяй , господин Тахсин този скромнен и честен човек, повече не трябва да го караме да чака и затова набързичко вземам парите и си отивам.

КАДИР: *(Тихичко).* Не преувеличавай. Може да загрее. *(С висок глас)* Никога няма да забравя! Ела да те целуна. *(Шум от целуване).* Хайде, на добър ти път!

КАДИР: *(Като бояджия).* Благодаря батко.

(КАДИР отново съблича лекарската си престилка. Излиза навън в ръката му парите, които се мъчи да ги сложи в портмонето си. Отива при ТАХСИН.)

КАДИР: Няма друг такъв брат. Когато съм на тясно все идвам при него. Даже и без да се наложи да му кажа, дава ми в ръцете куп пари .

ТАХСИН: Нека ти дава! Какво ще му стане? Добре печелят. Господ знае дали добросъвестно си плаща данъците.

КАДИР: Как така? Той е много честен. От повечето болни даже и пари не взема. Ако вземе пари , винаги им дава квитанция за това.

ТАХСИН : Но на нашият Халит е забравил да му даде квитанция.

КАДИР: За първи път ли беше дошъл господин Халит?

ТАХСИН: От къде знаеш?

КАДИР: Нали преди малко сам казахате. Спасил е живота му и сигурно за първи път е дошъл.

ТАХСИН: *(Съмнително)*. Нима не може да спаси живота на тези, които идват за втори път?

КАДИР: Не си мислете така. Нали Вие сам казахте... Брат ми не взема пари от тези, които идват за първи път. Сигурно господин Халит самият е настоявал и му е дал парите.

ТАХСИН: Точно така е станало. Майсторе КАДИР ти откъде знаеш това ?

КАДИР: Абе господин Тахсин.... господин Ръза ли ще познава характера на брат ми или аз ли няма да познавам характера на брат си.

ТАХСИН: Кой е пък този господин Ръза?

КАДИР: Казвам го така например .... Но господин Халит добре е сторил, че е оставил пари. Следващият път като дойде , брат ми ще му даде и двете квитанции. Може да се басираме за това.

ТАХСИН: Ще му даде ли и двете квитанции?

КАДИР: Да. Защо да не му ги даде? Каква причина може да има за да не му ги даде? Нали така? След малко ще Ви приеме. Ако имате някакво желание от мен потърсете ме. Сега трябва да заминавам. Разбрахме ли се ?

ТАХСИН : Да.

КАДИР: За сега довиждане.

ТАХСИН: Довиждане.

(КАДИР заедно с ГЮЛ излизат и затварят вратата на салона. КАДИР отваря външната врата, без да излиза шумно затваря вратата. Минава в стаята си. Отново облича докторската си престилка.)

КАДИР: Сега разбра ли какво искам да направя ?

ГЮЛ: *(С радост)*. Разбрах.

КАДИР: Кой съм аз?

ГЮЛ: Господин доктор Ахмет .

КАДИР: Сега иди и повикай господин Тахсин.

(ГЮЛ смело и доверчиво влиза в салона).

ГЮЛ: Господин Тахсин заповядайте..

ТАХСИН: Добре.

(Отпред върви ГЮЛ, след него върви ТАХСИН влизат първо в стаята на секретарката и после преминават в лекарския кабинет. КАДИР веднага става на крак за да посрепне ТАХСИН.)

КАДИР: Добре дошъл Тахсин бей.

ТАХСИН: (Отново учуден и ошашкавен). Не може да бъде ...Такава прилика ...е невъзможна, напълно еднакви сте.

КАДИР: За съжаление така е. Не мога да предотвратя това.

ТАХСИН: Да не би тази прилика да Ви причинява неприятности?

КАДИР: Ох какво да Ви кажа господин Тахир.

ТАХСИН : Името ми е Тахсин.

КАДИР: Извинявам се господин Тахсин.

ТАХСИН: *(Изведнъж)*. И ризата Ви е същата, даже и панталонът Ви е същият.

КАДИР: За съжаление.....Извинете ме, дори и гащите ни са еднакви.

ТАХСИН : Не разбрах!

КАДИР: Вие не сте ни чужд. И по този начин вече се запознахме. Вече може ли да Ви приемем като наш много близък приятел.

ТАХСИН: Моля Ви. Гордост е за мен..

КАДИР: Не.. не... Ръфкъ, всъщност ние изпитваме тази гордост.

ТАХСИН: Кой е този Ръфкъ?

КАДИР: Господин Тахсин, шегувам се. Нали сме приятели. Чувствайте се като у Вас, отпуснете се, аз така като разговарям откровенно с пациентите си, тогава те са по доверчиви с мен. За какво говорихме?

ТАХСИН: За гащите Ви.

КАДИР: О...да. Извинявайте , истина е че и гащите ни са еднакви. Трябва да бъдат еднакви. Ако не Ви отнемам времето, може да Ви обясня.

ТАХСИН : Обяснете, защото има нещо подозрително в това.

КАДИР: Господине....Ние бяхме тритма братя. Най-големият съм аз. Средният е Саффет. Най-малкият е Кадир. Този когото и Вие познавате. Семейството ни беше бедно. Саффет продаваше гевреци и така помагаше на семейството си. И ние другите двама братя тогава бяхме ученици. Но самопожертвованиято на Саффет вече беше недостатъчно. Особено след смъртта на баща ни, който падна в празното пространство на асансьора и така почина. Препитавахме се само с парите , които изварваше Саффет от продажбата на гевреците. И така по този начин не можехме и двамата с Кадир да продължим образованието си. И двамата завършихме гимназия и искахме да продължим обучението си в университет.

ТАХСИН: Сградата ако е имала асансьор, тогава защо не продадохте този Ви апартамент с хидрофор и отоплителна система?

КАДИР: Не можехме защото не притежавахме такъв апартамент.

ТАХСИН: Ако не греша, казахте че баща Ви е паднал в празното пространство на асансьора.

КАДИР: Той там работеше. Баща ми беше строителен работник. Беше много честен и добър човек.

ТАХСИН: Ами гащите ?

КАДИР: Ще Ви разкажа господин Тахсин. И така или аз или Кадир трябваше да продължи образованието си. И Кадир показва самопожертвователност и добротата към семейството ни и се отказва да продължи образованието си. Започна да работи в строителството и по този начин осигоряваше прехраната на семейството ни. После стана бояджия. Аз продължих да уча и станах доктор. Но как щях да се отплатя на брат си. И по този начин не захъснях да намеря изход за оплатата си. Благодаря на господ , печеля добри пари. За да облекча съвестта си каквото купувах за себе си, това вземах и за Кадир. Такава е нашата жалка семейна история. Ризи, панталони, обувки, та даже и гащите ни са еднакви. Господин Тахсин сега имате ли някакви въпроси ?

ТАХСИН: Господин докторе възхитих се на баща Ви. Човек винаги трябва да е честен. Защото , който е честен винаги печели .

КАДИР: Според това, което казвате безчестните трябва да си получат заслуженото. За съжаление това , като чели не винаги е така. Вие какво работите господин Тахсин?

ТАХСИН: Във фирмата на господин Халит работя, аз съм персонален директор.

КАДИР: Женен ли сте ?

ТАХСИН: Бях. За съжаление.

КАДИР: Лека й пръст.

ТАХСИН: Не, тя не е починала . По-добре да беше починала. Тя напусна къщата ни преди три месеца.... И аз се принудих да се разведа.

КАДИР: Извинявайте, помислих че жена Ви е починала.

ТАХСИН: Да може и така да се нарече. Защото за мен е мъртва.

КАДИР: Добре.. но защо се разведохте?

ТАХСИН: Защото тя ме напусна.

КАДИР: Жена Ви защо напусна къщата Ви ?

ТАХСИН: Защото съм един честен и справедлив човек. Напоследък тя често ми казваше така. Какво би искал един мъж, който в късен час се връща къщи уморен от работа? Искане да го посрещне една усмихната жена. Да тя ме посрещаше с усмивка и ми казваше «добре дошъл негоднико» . Днес съм ти сготвила «ракиябайгълдъ» . И за десерт има «сладко от негодяи» Да

ти е сладко негоднико. Но не всичко е това. .. Напоследък ми каза, че обмисля план за обир във връзка със заплатите на персонала в фирмата в която работя. Трябваше нещо да направя. Помъчих се да я разубедея. Не можах. Какво друго можех да направя?. И тя след това избяга от къщи. И след това се разведохме. Всички трябва да се съобразяваме със законите. И това е дълг на всеки гражданин. Където има извън законно нарушение, наш дълг е да съобщим това на касаещите органи. Тя да бъде благодарна, че не я предадох на полицията.

КАДИР: Разбирам Ви господин Тахсин. От какво се оплаквате?

ТАХСИН: Господин докторе вечер не мога да спя. Малко позадрямвам и пак се сещам за жена си.

КАДИР: Мъчно ли Ви е за нея.?

ТАХСИН: Как да ми е мъчно. Тя ме наричаше «негодяй». Малко позадрямвам, затварям си очите и чувам хиляди пъти думата «негодяй» и пак се събуждам. Не мога да спя докторе.

КАДИР: Разбирам Ви господин Тахсин. Не знам дали ще бъде успокоително за Вас, но напоследък много хора изпадат в същото положение като Вас. Единственното спасение е да бъдете хладнокръвен и да не се ровичкате в подробности, да не издребнявате. Отнасяйте се като всички. Всъщност и много не се ядосвайте на жена си. Помъчете се да забравите как се е отнасяла с Вас. С течение на времето помъчете се да я разберете. Поначало всички все така правим.

ТАХСИН: Господин докторе ще ми предпишете ли някакво лекарство?

КАДИР: Господин Тахсин за Вашата болест лекарство няма. Идете си в къщи и се помъчете да поспите.

ТАХСИН: Само това ли ще ми кажете?

КАДИР: Да.... само това ще Ви кажа.

ТАХСИН: Благодаря Ви господин докторе.

КАДМИР: Моля.

ТАХСМИН: Колко Ви дължа?

КАДМИР: Нищо не ми дължите.

ТАХСМИН: Но аз не мога да приема това.

КАДИР: Вашето заболяване не обхваща моята специалност. И не съм сторил нищо толкова за Вас , че да Ви взема пари. Моля Ви бъдете спокоен. Ако сега жена Ви беше тук, сигурно и мен щеше да ме назове «негодник». Трябва да Ви кажа нещо .. Халит бей насила ми даде пари и аз в бързината не успях да му дам квитанция за парите, които съм взел. Моля Ви предайте му, че следвищият път като дойде ще му дам квитанцията.

ТАХСИН: Ще му предам. Много се радвам, че се запознах с Вас.

КАДИР: Аз също се радвам. Няма вече такива хора. Момиче!

ГЮЛ: *(Влиза)* Заповядайте господин докторе.

КАДИР: Изпратете господин Тахсин.

ГЮЛ: Заповядайте господин Тахсин.

ТАХСИН: Благодаря. *(Става.)*

(Излизат. ГЮЛ отпред, след него ТАХСИН. ГЮЛ отваря вратата. Изпраща ТАХСИН).

ГЮЛ: Довиждане господине. *(Затваря вратата.)*

КАДИР: Може да излезеш.

(МУСТАФА излиза от гардероба.)

КАДИР: Като сме започнали прегледите нека и теб да те прегледаме.

МУСТАФА: Господин докторе може ли да повървя до салона? Останах без въздух...И тъй и тъй все съм тук. Имаме много време.

КАДИР: И тъй и тъй няма никой, защо да не може? Вземи малко въздух и ела.

(МУСТАФА отива в салона. Внимателно поглежда през прозореца. С уплаха се отръпва от прозореца. Веднага влиза в лекарския кабинет.)

КАДИР: Олекна ли ти ?

МУСТАФА: Да, господин докторе.

КАДИР: Готов ли си ?

МУСТАФА: Готов съм.

КАДИР: Съблечи самото си. Стой изправено! Казах «изправи се». (Обикаля наоколо). Сяда. Покажи си езика! Кажу «Аааа».

МУСТАФА: Ааааа!

КАДИР: Събуй обувките си ! Събуй ги, събуй ги!....Колко е ръстът ти?

МУСТАФА: 1.75

КАДИР: Колко килограма си ?

МУСТАФА: Около 80- 85 кг.

КАДИР: Колко?

МУСТАФА: 82 кг.

КАДИР: Грешните данни могат да доведат до грешни резултати. Значи около 80 кг.

МУСТАФА: Да.

КАДИР: (*Пише нещо на листа пред него*). Сега стани. Без да прегъваш коленете си , с дясната си ръка трябва да докоснеш пръстите на левият си крак. Докосни пръстите си! Не можеш ли да ги докоснеш. Защото никога не си пробвал. И сега с лявата си ръка трябва да докоснеш пръстите на десния си крак. Не, не става. Но ако не положиш усилия да сториш това, което ти казвам няма да се чувствуваш добре. Това което ти казах , трябва по десет пъти да го направиш. Едно, две, ти, четири...Браво...Добре. Брой си наум. Браво. Сега се изправи и започни да подскачаш. Така.. Едно, две, три, четири.. Десет пъти. Добре. Браво. (*Той е доволен, че Мустафа полага усилия да прави това, което му е казъл.*) Да...да... Спри! Сега поemi дълбоко въздух ! Вдишай...Задръж така! Сега издишай....Вдишай! ....Издишай..!.. Сега седни! Отпусни се напълно. Изкарай езика си! Добре!.... Как се чувствуваш?

МУСТАФА: (*Крайно уморен*) Добре се чувствувам.

КАДИР: Тогава няма нужда да оставаш тук. Облечи се и си заминавай.

МУСТАФА: Не мога да си замина.

КАДИР: Но.. казваш, че си добре.

МУСТАФА: Не.. не съм добре. Много съм зле.

КАДИР: Тогава не казвай «добре съм». Както се чувствуваш това кажи.

МУСТАФА: Повече няма да казвам така.

КАДИР: Другите доктори, които си посещавал преди мен така прегледаха ли те ?

МУСТАФА: (*Замисля се*). Не. Така не са ме преглеждали.

КАДИР: Кажу истината.

МУСТАФА: В младежките ми години когато тренирах бокс, треньорът ми ме караша да правя така.

КАДИР: Треньорът ти да не е бил доктор?

МУСТАФА: Не знам.

КАДИР: Преди колко години ?

МУСТАФА: Преди дванадесет, тринадесет години.

КАДИР: Не е възможно. Тогава още не се прилагаше такава техника.

МУСТАФА: Тогава какво ни караха да правим ?

КАДИР: Не ми задавай такива въпроси и не ме поставяй в трудно положение. Навярно Ви учеше на некултурно отношение. Значи досега не си посещавал добър специалист лекар.

МУСТАФА: Да, така е.

(*ГЮЛ влиза вътре и учудено следи какво става там*).

КАДИР: Сега легни за земята. По очи. Добре. Сега вдигни десния си крак, подвий го назад към гърба си. Помъчи се да хванеш кракът си с дясната си ръка. Не става. Трябва да успееш, само тогава може да намерим заболяването ти. Хайде , помъчи се още малко!

(*МУСТАФА се мъчи да направи това, което му е казал Кадир*).

ГЮЛ: Господин докторе, ако желаете малко да си отдъхнете. Изглежда Мустафа много се измори.

КАДИР: Измори ли се ?

МУСТАФА: *(Притеснително)*. Малко.

КАДИР: Трябва да загрееш малко. Ще свикнеш. И затова трябва да се потрудиш. Работата краси човека. Не спирай! Едно, две. Три...

(МУСТАФА усърдно продължава да прави упражненията си).

IV

Същият ден. Вече става вечер . КАДИР и ГЮЛ са в салона. ГЮЛ гледа навън от прозореца на балкона. КАДИР отвреме на време поглежда часовника си. МУСТАФА изтощен още лежи на леглото в лекарският кабинет. Или може би спи. Ако спи, то това е един заешки сън.

КАДИР: Слънцето вече се скрива.

ГЮЛ: О .. толкова късно ли стана ?

КАДИР: Вече е време, трябва да си заминеш.

ГЮЛ: Още не са донесли поръчката от ресторанта.

КАДИР: Все ще я донесът. Ти бъди спокойна.

ГЮЛ: Да се обадя ли още веднъж?

КАДИР: Не е нужно. Нали ще слезеш долу. Като слизаш, отбий се и им кажи.

ГЮЛ: Ако искаш и аз да остана.

КАДИР: Не.. няма нужда.

ГЮЛ: Да ... оставаш тук с един непознат мъж.

КАДИР: Какви си ги мислиш. Поначало до сутринта ще работя, ще свърша с боядисването. Утре пък ще боядисвам с маслена боя . Трябва да свърша за да не идва повече тук господин Тургут. Не виждаш ли как често често идва.

ГЮЛ: *(Показва от прозореца)*. Виж.. погледни!

КАДИР: Какво има ?

ГЮЛ: Погледни. Виждаш ли тази черната кола !

КАДИР: Виждам, какво има ?

ГЮЛ: Цял ден колата стои тук и вътре има някакви хора.

ГЮЛ: Все този блок гледат. Като отидох да дам поръчките в ресторана и мен ме огледаха.

КАДИР: Е разбира се, че ще те гледат. И ти дане беше толкова хубава.

ГЮЛ: Не се занасяй. Безвкусни типове. Като че ли някого чакат.

КАДИР: Е...какво от това? Може би са цивилни полицаи. Не трябва да се намесваме в такива работи. Сигурно децата вече те очакват. Тръгни си за да не закъснееш.

ГЮЛ: Утре рано ще дойда.

КАДИР: Ела около обяд. Може поне един два часа да поспя. Като си отидеш в къщи от баккалина ми позвъни.

ГЮЛ: Добре. Ключа да го взема ли ?

КАДИР: Не го вземай. Не се знае какво може да стане. Като дойдеш звънни.

ГЮЛ: Ами ако не чуеш звънеца ?

КАДИР: Ще легна на фотьойла в салона. Ще го чуя.

ГЮЛ: Хайде лека нощ. Приятна работа.

КАДИР: Благодаря ти. Не забравяй да се отбиеш в ресторанта.

ГЮЛ: Няма да забравя.

КАДИР: Най-важното щяхме да забравим. Какво ще стане с къщата?

ГЮЛ: Най-напред ще се отбия при тоя мъж и ще оставя капарото.

КАДИР: Хайде довиждане.

(ГЮЛ излиза и дръпва вратата. КАДИР застава пред балконския прозорец. Гледа внимателно. След известно време се звъни на вратата. КАДИР поглежда през шпионката на вратата. Отваря вратата.)

НУРТЕН: *(Влиза. С приглушен глас)* Господин докторе може ли да вляза?

КАДИР: Влезте. Но не е ли малко рано? *(Затваря вратата.)*

НУРТЕН: Чаках отвън. Като видях, че секретарката си отиде и тогава дойдох. Къде ще седнем?

КАДИР: Влезте в салона. Вие се разполагайте, аз ще се обадя по телефона. Какво е това в ръцете Ви?

НУРТЕН: От благодарност към Вас донесох Ви един малък пакет.

КАДИР: Да не е бомба?

НУРТЕН: Браво докторе. Това е торта. Като си пием чая ще си хапнем и тортичка..

КАДИР: Нямаше нужда.

НУРТЕН: Моля, моля господин докторе.

КАДИР: Идвам веднага.

(КАДИР преминава в лекарския кабинет. МУСТАФА се е уплашил.)

КАДИР: Не се страхувай! Дойде една пациентка. Ще затворя вратата, ще си стоиш така кротко и безшумно.

МУСТАФА: Добре. Какво стана с яденето?

КАДИР: Много ли си гладен.?

МУСТАФА: Да.

КАДИР: Не се притенявай, След малко ще донесът поръчката.

МУСТАФА: Ще донесът ли булгурени кюфтета?

КАДИР: Не се сетих за тях. Може би заради тях закъсна поръчката. Всичко ще донесът. Стой си тихичко.

(КАДИР с две чаши чай идва в салона).

КАДИР: Заповядайте.

НУРТЕН: Благодаря. И аз можех да ги донеса.

КАДИР: Моля Ви госпожа Нуртен.

НУРТЕН: Чинийките и вилиците аз да ги донеса ли ?

КАДИР: *Не, не разрешавам защото сте моя гостенка. (Излиза).*

(НУРТЕН изважда от чантичката си едно огледало и се поглежда. Пооправя се. КАДИР оставя върху масата , това което е в ръцете му .

НУРТЕН: *(Взема ножа).* Мисля , че ще ми разрешите да Ви сервирам.

КАДИР: Ако не Ви затруднява.

НУРТЕН: (Взема едно парче от тортата и я слага в чинията на КАДИР , след което взема едно малко парче торта и я поставя в своята чинийка.) Да Ви е сладко.

КАДИР: Благодаря Ви. Ооо.. много е вкусна.

НУРТЕН: Да Ви е сладко. За близостта, която ми показахте него ден.

КАДИР: Мой дълг е госпожо. Но неприятностите, които се случиха ме натъжиха.

НУРТЕН: При такъв кадърен доктор като Вас , да работи такава секретарка това е невероятно. Такава секретарка може да развали всичките Ви взаимоотношения. Невероятна жена. Мисля, че като показах към Вас малко по-специално отношение...

КАДИР: Тя е много ревнива. Особено към дамите, които са ми пациенти, държи се някак неразбираемо...

(Взаимно многозначително се споглеждат..)

НУРТЕН: Нима няма други секретарки. Освободете я от работа.

КАДИР: Госпожо Нуртен в това време е трудно да намериш някого на когото да се довериш. Тя добре си върши работата. Идва и си отива навреме. Може да ѝ се разчита. Има и добри страни.

НУРТЕН: Но във всичко Ви се меси. Това е непоносимо. Като чели Ви е жена.

(На вратата се звъни).

КАДИР: Бях поръчал вечеря, сигурно са я донесли. С Ваше разрешение.. трябва да погледна..

НУРТЕН: Моля Ви...

(КАДИР със сигурни крачки върви към външната врата. Напълно сигурен поглежда през шпионката на вратата. Ужасен се връща в салона.)

КАДИР: Бързо! Какво ще правим? Боже господи !

НУРТЕН: Какво става господин докторе?

КАДИР: Жена ми !

НУРТЕН: Едва сега виждам халката Ви. Значи сте женен. Като дойде жена Ви отлетя цялата Ви галантност.

КАДИР: Какво жена бе! Секретарката ми. Бързо!

НУРТЕН: Какво искате да направя?

КАДИР: Бързо се скрийте. Чакайте! *(Взема една част от това, което е върху масата и ги дава на Нуртен)* Вземете и това. Бързо!

(Поглеждат наоколо през балкона , след което по напътствие на КАДИР преминават в лекарския кабинет. През това време на вратата продължава да се звъни . МУСТАФА е в паника когато ги вижда , че са влезли в стаята).

МУСТАФА: Господин докторе?

КАДИР: Влизайте в гардероба!

НУРТЕН: Как така?

КАДИР: Влизай бе!

НУРТЕН: Кой е този мъж?

КАДИР: Въпроси не задавай! Минавай! *(КАДИР дава на МУСТАФА, това което е в ръцете му. Като затваря гардероба казва.. Мълчете. Докато не дойда аз , няма да разговаряте. Какво правя аз? (Към МУСТАФА). Ти излез.*

МУСТАФА: И аз да се скрия.

КАДИР: Няма нужда. Това е секретарката.

(Изкарва МУСТАФА от гардероба и натиква в гардероба НУРТЕН. През това време вече се чуват ритници по вратата. МУСТАФА не разбиращ какво става наоколо остава така да чака в крайно учудено състояние.)

КАДИР: *(Все нейното трябва да е)* и казва : «Щеше да счупи вратата!»

ГЮЛ: *(Влиза с пакетите в ръцете си).* Къде си ?

КАДИР: Как къде.. в банята съм. Господи. Ти защо дойде?

ГЮЛ: Ти от добрина не разбираш. За да не останете гладни, донесох ви храната. Но като че ли не стана добре.

КАДИР: Звъниш така... Сякаш са ни заварили и заловили.

ГЮЛ: Какво залавяне?

КАДИР: И в тоалетната нямам спокойствие. Остави пакетите , ти не закъснявай! Аз ще ги дам.

ГЮЛ: Чакай, чакай! Ти сега няма да можеш. *(Преминава в кухнята. Излиза от кухнята).* Къде са чиниите ?

КАДИР: От къде да знам. Сигурно са някъде тук.

ГЮЛ: Няма ги!

КАДИР: Абе ти вече си заминавай! Ще закъснееш. Децата са сами в къщи. Аз всичко ще намеря. Още ще се отбиеш и при собственика на къщата.

ГЮЛ: Сега като рекох да сторя добрина , пак аз съм виновна.

(ГЮЛ тъкмо се кани да отвори вратата и да си тръгне, когато се чува звъненето по вратата. КАДИР веднага прави знаци на МУСТАФА да се скрие. И МУСТАФА влиза в

гардероба. ГЮЛ отваря вратата. Вътре влизат СТРЕЛЕЦЪТ и още една смела самохвална ЖЕНА.)

ЖЕНАТА: Добър вечер.

ГЮЛ: Заповядайте.

СТРЕЛЕЦ : Ако може искахме да се обадим по телефона?

КАДИР: Какъв телефон?

ЖЕНАТА: Такъв обикновен телефон.

СТРЕЛЕЦ: Останахме насред път. Като видяхме, че свети и дойдохме тук.

ЖЕНАТА: Ще си платим ! Колкото Ви дължим ще си платим.

КАДИР: Заповядайте.

СТРЕЛЕЦ: От къде ще звъннем?

КАДИР: *(Показва на СТРЕЛЕЦА стаята на секретарката).* Ето тук е телефона.

СТРЕЛЕЦ: Обажданетето е лично.

ЖЕНАТА: *Ти излез.*

КАДИР: Добре , но да е кратко.

(КАДИР и ГЮЛ минават в салона. СТРЕЛЕЦА като набира номера, ЖЕНАТА преминава в салона. Поглежда. Отново дърпа вратата.)

ГЮЛ: Кадир! Този мъж е един от мъжете в колата. Страхувам се.

КАДИР: От какво се страхуваш?

ГЮЛ: Виж ги и двамата са като убийци.

КАДИР: Глупости!

ЖЕНАТА: В тази стая няма никой.

СТРЕЛЕЦА: Провери и навън!

ЖЕНАТА: Добре. *(Преминава в салона.)* И на вас Ви създадохме проблеми.

КАДИР: Няма нищо.

ЖЕНАТА: Обезпокоихме ви. Но недейте да ни се сърдите. Ще си платим за безпокойството. *(Върви към балконския прозорец с очите си проверява и следи всичко наоколо.)* Друго място нямате ли ?

КАДИР: Какво?

ЖЕНАТА: Друга стая нямате ли ?

КАДИР: Тук има и една малка баня. Защо питате? Не разбрах?

ЖЕНАТА: Малък е лекарски Ви кабинет. Но изглежда Ви върши работа.

КАДИР: Да.

ЖЕНАТА: Този вътре е съпругът ми. Покажи ни тоалетната, за да я ползуваме.

ГЮЛ: Елате. *(Отваря вратата).*

ЖЕНАТА: *(Като влиза).* Благодаря.

ГЮЛ: Кадир, тези бяха в колата!

КАДИР: Говориш глупости!

СТРЕЛЕЦ: *(Най-после отсреща отговарят по телефона).* Шефе! Аз съм. Ние сме в блока където се крие. Уж искахме да ползуваме телефона им и сега обикаляме апартаментите. Видяхме, че влезе в този блок. Не само аз, всички видяха. Разбрано...Веднага...Веднага. Няма прошка! Този път няма да избяга от ръцете ни! Като приключим ще ти се обадя. Този път няма да се спаси. В този блок , в един от апартаментите е. Ако трябва десет дена и десет ноци ще го чакаме. Ти бъди спокоен , ще си свършим работата. Хайде довиждане. *(Затваря и влиза в салона).* Благодаря.

КАДИР: Моля.

СТРЕЛЕЦ: Къде е нашата кьороглу ? В кой ад се натика?

КАДИР: Ами....тя...

ЖЕНАТА: *(Идва).* Успокой се. Тук съм. Разбра ли?

СТРЕЛЕЦ: Разбрах! Ти ?

ЖЕНАТА: Няма никой!

СТРЕЛЕЦ: Колко Ви дължим ?

КАДИР: Нищо не ни дължите.

ЖЕНАТА: Ползувахме телефона ви.

КАДИР: Нищо не ни дължите. Беше един кратък разговор , нищо не ни дължите.

СТРЕЛЕЦ: Не може така. Ние не оставаме задължени към никого. Искаме да си платим.

ЖЕНАТА: Без подробности остави малко пари.

СТРЕЛЕЦ: *(Фукайки се изважда от портмонето си една пачка пари и ги натиква в ръцете на ГЮЛ).*

ЖЕНАТА: Благодарим Ви. Щях да забравя. *(Изважда от джоба си една снимка и я показва).* Добре погледнете. Виждали ли сте този мъж? Идвал ли е при Вас такъв мъж? Погледнете добре!

КАДИР: За първи път го виждам.

ГЮЛ: И аз също.

СТРЕЛЕЦ: Вижте, вие все сте тук , а ние сме пътници. Случайно да не ни мотаете. Ако сте го виждали , кажете «да виждали сме го».

КАДИР: Не сме го виждали. Ако го бяхме видели, тогава защо да не Ви кажем. Кой е той ?

ЖЕНАТА: Един много обичан от наша страна приятел.

СТРЕЛЕЦ: Довиждане.

КАДИР: Довиждане.

(ГЮЛ отваря вратата за да излязът. Вътре влиза ТУРГУТ. Безмалко ТУРГУТ и СТРЕЛЕЦА да се сблъскат).

ЖЕНАТА : *Бабалък (тате) гледай напреде си !*

СТРЕЛЕЦ: Дъртъо трябва да си подновиш очилата.

(СТРЕЛЕЦЪТ и ЖЕНАТА надменно и многозначително си тръгват).

ТУРГУТ: Кои са тези?

КАДИР: Искане да ползуват телефона. И ние не можахме да им откажем.

ТУРГУТ: Така всекиго не вземайте вътре.

ГЮЛ: Казаха че са мъж и жена.

ТУРГУТ: Как върви майсторе ?

КАДИР: До утре сутринта ще остане за боядисване само с маслената боя.

ТУРГУТ: Добре . Хайде приятна работа.

КАДИР: Благодаря господин Тургут.

ГЮЛ: Искате ли да пиете нещо?

ТУРГУТ: Благодаря. Такива непознати случайни хора не ги вземайте вътре . Виждате наоколо как е . Господ да опази, всичко може да се случи. *(Излиза).*

ГЮЛ: *(Затваря вратата.)* Значи чакат Мустафа. Ти не ми повярва. Но сега вече виждаш нали?

КАДИР: Да виждам.

ГЮЛ: Какво ще правим?

КАДИР: Какво можем да направим? Не знам. Ти какво мислиш?

ГЮЛ: В най-скоро време трябва да го изпратим от тук и да се отгървем от него.

КАДИР: Къде ще отиде ?

ГЮЛ: Където иска там да отиде. Стига да се махне от тук.

КАДИР: Не може да си замине. Защото още като излезе на улицата ще го застрелят.

ГЮЛ: За него ли ще мислим или за себе си ?

КАДИР: От човешка гледна точка трябва да си помислим и за него.

ГЮЛ: Кой знае какво е направил, че са тръгнали по петите му.

КАДИР: Доколкото разбрах участвал е в едно наддаване и е спечелил търга.

ГЮЛ: Охх! За да спечели той пари, ние ли ще влезем в опасност. На нас какво ни е от него.

КАДИР: Забрави ли ? И ние благодарение на него ще си наемем къщата. Трябва да живее. Защото имаме да вземаме от него 500 долара. Ако този мъж умре, тогава как ще си наемем къщата.

ГЮЛ: *(Положително приема обяснението)* Ще му кажеш ли в какво състояние е попаднал?

КАДИР: Още не съм решил. Но по-добре ще е да не му казвам. Той поначало е в паника. Ще гледаме да остане пет нощи и така ние да можем да си вземем парите.

ГЮЛ: Ами ако продължат да чакат?

КАДИР: Ще измислим нещо. Все ще намерим някакъв изход и ще го отпратим от тук.

ГЮЛ: Ами ако не намерим такъв изход? Ами ако го застрелят?

КАДИР: Може и да го застрелят.

ГЮЛ: Да се обадим в полицията. Да дойдат и да го спасят.

КАДИР: И по този начин да ни заловят. Ти дане си откачила? Остави това на мен. Само че , отсега нататък да не отваряме вратата на никого. Даже и по телефона да не отговаряме.

ГЮЛ: Ами ако се обади господин Ахмет?

КАДИР: Ще кажем че телефонът не е звънял.

ГЮЛ: Ами ако дойде господин Тургут?

КАДИР: Ще погледнем през шпионката. Само на него ще отворим вратата.

ГЮЛ: Човекът е вътре, да не е останъл без въздух.

КАДИР: Остави на мен .

ГЮЛ: *(Поглежда незабелязано през прозореца на балкона).* Напразно се надяваш тези мъже да се отдалечят от тук. Те са голяма бела на главата ни.

КАДИР: Не си мори главата за това. Ще намерим някакъв изход. Не забравяй! Няма по-голяма бела и проблем от това да си без къща. Хайде заминавай си !

(ГЮЛ затваря вратата и си тръгва. КАДИР гледа от балконския прозорец. Изглежда е видял че ГЮЛ си заминава и се връща в салона. Отваря гардероба. МУСТАФА и НУРТЕН излизат от гардероба.)

КАДИР: Нищо не ме питайте. Ти си изляш яденето. И Вие Нуртен елате с мен.

(КАДИР като преминава в салона НУРТЕН и МУСТАФА се споглеждат с възхищение и изумление.)

МУСТАФА: Името ми е Мустафа.

НУРТЕН: И аз се казвам Нуртен. Не съм омъжена.

МУСТАФА: И аз също не съм женен. Как мога да Ви намеря ?

НУРТЕН: *(Записва номера върху харийка и му я подава).* От тук....

КАДИР: Госпожо Нуртен!

НУРТЕН: Идвам господин докторе! *(Към МУСТАФА)* Обади ми се!

МУСТАФА: Ще Ви се обадя.

(НУРТЕН хваща ръката на МУСТАФА някак с копнеж. Като че ли не иска да се раздели от него, но чувайки стъпките на КАДИР отива в салона.

КАДИР: Заповядайте госпожо Нуртен , да продължим.

НУРТЕН: Друг път господин докторе. Цялата се оцапах с тортата. Веднага трябва да си отида в къщи и да се изчистя. Благодаря Ви за всичко.

КАДИР: Моля. Причиних Ви куп неприятности.

НУРТЕН: Точно обратното. Преживях невероятни неща. Благодарение на Вас... По-добре ще е вече да си тръгна. Вече и няма и причина за да остана.

КАДИР: Няма ли ?

НУРТЕН: Няма. Вие сте женен. След тази възраст не искам да преживявам авантюри. Да се крия, да бягам, тези неща не са за мен. Единствено искам да си намеря някой подходящ късмет...

КАДИР: Поне да бяхте пили чай. Толкова се постаряхте... Толкова разходи направихте....

НУРТЕН: Няма значение. Друг път може ще изпием по един чай. Довиждане господин докторе.

КАДИР: Довиждане госпожо Нуртен.

(НУРТЕН си тръгва като хвърчаща от щастие пеперуда. МУСТАФА яде храната донесена от ресторанта, от време на време спира да се храни, стои неподвижно , видимо е че си мисли за Нуртен. КАДИР започва да прави приготовленията си за боядисване, бавно изважда бояджийските си материали. И все пак е замислен. МУСТАФА изведнъж влиза в стаята на секретарката, гледа да не се види от прозореца , отива до телефона и набира номера).

ЖЕНСКИ ГЛАС: *(Развълнуван глас).* За известно време сме закрили работното си място. Шефът ни господин Мустафа като се завърне в града ни, отново ще бъдем на Вашите услуги. Ако искате да му предадете съобщение...)

(Чуват се гласове на сборичкване. Чуват се звуци може би на един два изстрела.)

МЪЖКИ ГЛАС: *(Чува се приглушен глас).* Хей Мустафа! Чакаме те с нетърпение да се завърнеш тук. Не се страхувай! Ще те погребем по заслужен начин. Целуваме те! *(Чува се особен и страшен смях).*

(МУСТАФА сбръчквайки лицето си слага слушалката на мястото ѝ. От всичко това се разбира че са нападнали и мястото където работи Мустафа. МУСТАФА е замислен, мисли някак безнадежно.)

V

ТРЕТИ ДЕН

Към обяд. Боядисването в лекарския кабинет е приключило. Останала е още малко работа по масленото боядисване. МУСТАФА лежи вътре, КАДИР лежи върху фотьойлите в салона. МУСТАФА се събужда. Става безшумно и отива до балконския прозорец. Сбръчква лицето си и се отпуска върху един фотьойл в салона. МУСТАФА е разтревожен и замислен . Звъни телефонът. КАДИР се събужда, в един момент като чели иска да стане, но после пак отпуска главата си върху фотьойла. Вижда, че МУСТАФА се е събудил.

КАДИР: Подранил си ?

МУСТАФА: Звъни телефона.

КАДИР: Чувам го.

МУСТАФА: Няма ли да отговориш?

КАДИР: Няма да отговоря. Нека си звъни.

МУСТАФА: Ами ако болните дойдат тук ?

КАДИР: Вече и болни няма да приема. Докато не приключа с боядисването няма да приемам никого. От една страна боядисването , от друга страна пациентите... не става така.

МУСТАФА: Аз ще остана нали така ?

КАДИР: Разбира се, че ще останеш. Ти вече си от нас. Още три нощи си при нас.

МУСТАФА: Не три, а още пет нощи мога да остана. Ако искаш може и една седмица.

КАДИР: Не, не...! Толкова стига. Този пък така звъни....

МУСТАФА: Ако искаш да дръпна кабела.?

КАДИР: Не.... няма нужда. Нека си звъни...Кучето си лае, керванът си минава. Давидим още колко ще звъни? И ти се измори. Толкова много ми помогна...

МУСТАФА: Боядисването е било приятна работа.

КАДИР: Да приятно е. Ако не е така, може ли да оставя професията си и да се занимавам с боядисване. *(Изведнъж го пита)* Какъв номер обувки носиш?

МУСТАФА: Аз ли ?

КАДИР: Не ..аз!

МУСТАФА: Четиридесет и три.

КАДИР: Сигурен ли си ?

МУСТАФА: Сам си купувам обувките.

КАДИР: Да не би да е номер четиридесет и четири?

МУСТАФА: При някои модели ползувам даже четиридесет и две. Защо ме питаш господин докторе?

КАДИР: Няма нищо. Нека се помъчим да поспим още малко. *(Затварят очите си. Телефона звъни и в този момент и на вратата се звъни)*. Може би е секретарката. И все пак ти влез вътре.

(МУСТАФА обезпокоен влиза вътре. КАДИР поглежда през шпионката и отваря вратата.)

ГЮЛ: *(Влиза обезпокоена)* Не чуваш ли телефона?

КАДИР: Чувам го. Не отговаряй !

ГЮЛ: Поначало вече замълча *(стихна)*.

КАДИР: Добре стана. От сутринта звъни.

ГЮЛ: Аз да запаря чаят.

КАДИР: Пригответи чая. После почисти. Свърших с боядисването. Остана още малко работа по маслената боя и след това приключвам. И на мен започна да ми се повдига от тази работа.

ГЮЛ: Коя работа ?

КАДИР: Как коя работа. Вътре от тази работа. Но намерих изход.

ГЮЛ: Как?

КАДИР: Тази нощ ще свършим боядисването с маслената боя и утре ще почистим. И така ще сме влезли в четвъртия ден. Ще го накарам да подпише чека *(полицата)* и така ще приключим с тази работа. До късно утре ще сме свършили и с повторното маслено боядисване. И така ще влезем в петия ден. На шестия ден без да чакаме ще предадем на господин Тахсин работата по боядисването. Господин Ахмет ще дойде един ден по-късно, и така ние един ден по-напред ще сме приключили и ще сме предали тук на господин Тахсин в готов боядисан вид.

ГЮЛ: Чакат пред вратата. Ами ако до тогава не си заминат, какво ще правим с този човек?

КАДИР: Няма да го оставим вътре. Все ще измислим нещо. Намерих изход..

ГЮЛ: Намери ли ? Казвай бързо какво имаш в предвид?

КАДИР: *(Възгордял се)*. Да знаеш твоят мъж е голям човек. Мозъкът му сече. Ти още не можа ли да ме опознаеш?

ГЮЛ: Кажу ми човек. Ще умра от любопитство.

КАДИР: Как ще спасим този мъж от тези които го чакат вън? Помисли малко и ти.

ГЮЛ: Дни наред все за това си мисля. И нищо не можах да измисля.

КАДИР: Така е. Ти нищо не можеш да измислиш. Защото нито романи, нито пък разкази четеш.... Нямаш логика, нито пък развита психология.

ГЮЛ: Кажу ми, без да се впускаш в подробности.

КАДИР: Неее. Малко и ти помисли. Но мисли спокойно. Защото съм свършил работата.

ГЮЛ? Мъжете чакат вън като свирепи дракони. И ти ли ще станеш като тях свиреп.

КАДИР: Жестокостта не винаги можеш с жестокост да я надвиеш. В повечето случаи умът е достатъчен. Сега иди и пригответи чая.

ГЮЛ: Кажу ми! Какво мислиш да направиш ?

КАДИР: Виждаш малко да ти подсказа. На къшето има един магазин. Не привлече ли вниманието ти ?

ГЮЛ: Навсякъде е пълно с магазини. Кой магазин?

КАДИР: Но този магазин е по-различен. По правилно е да се каже това е един бутик.... «Бутик за готово облекло и фереджета». Спомни ли си ?

ГЮЛ: Да... Да. Но нищо не разбрах.

КАДИР: Ако се замислиш малко, ще разбереш. Малко помисли. Но не се страхувай. Аз развързах случая. Ако искам още сега ще изведа от тук Мустафа.

ГЮЛ: Е какво чакаш ?

КАДИР: О.. не може може. Тогава няма да можем да наемем къщата. За всяко нещо си има време. Ще чакаме удобният момент. И ти търпеливо чакай. След малко и на теб ще ти възложи една малка работа. Бъди спокойна, една безопасна работа.. Не ме насилвай, няма да ти кажа.

Огладнях. Колкото по-бързо приготвиш закуската, толкова по-бързо ще научиш как по-безопасно ще изведем Мустафа от тук. Виж там има една хартия. Вземи я , напиши тук четиридесет и три... Пиши..пиши.

ГЮЛ: *(Пише)* Също като гатанка.

КАДИР: Да не забравяме. Важното е да вземем предпазни мерки. Хайде в кухнята.

(ГЮЛ бързичко и любопитно отива в кухнята.)

ВТОРА ЧАСТ

VI

ПЕТИ ДЕН

КАДИР с четката в ръката си прави последните рътоуши по боядисването. ГЮЛ с парцала в ръката си обира прахта наоколо. Вижда се, че боядисването изцяло е приключило. МУСТАФА яде яденето от донесения поднос. КАДИР със задоволство гледа към салона и вратите.

КАДИР: Как е станало ?

ГЮЛ: Да си жив и здрав, много е хубаво .

КАДИР: И ти да си жива и здрава. Добре си свършихме работата. *(Отива при МУСТАФА)*. Да ти е сладко.

МУСТАФА: Благодаря господин докторе.

КАДИР: Еее вече четири нощи си тук.

МУСТАФА: Да, така е.

КАДИР: Тази нощ за последно ще нощуваш тук.

МУСТАФА: Ако може още няколко нощи да остана.

КАДИР: Може би още една нощ. Но това по-късно ще го реша. Разбра ли ?

МУСТАФА: Но аз не съм оздравял.

КАДИР: Не, не .. ти вече си добре.

МУСТАФА: Не знам.

КАДИР: Знаеш. Един ден преди това какво щяхме да направим? Останалата сума...Чека (полицата).

МУСТАФА: Утре ще го напиша.

КАДИР: Нее. ... Не... Всяко нещо трябва навреме да се направи. Не се знае какво може да се случи. Ти напиши чека (полицата). Секретарката в момента е свободна , нека да отиде да изтегли парите.

(МУСТАФА изважда чековата книжка и написва чека).

КАДИР: *(Взема и поглежда)*. Добре. Да се надяваме , че всичко ще е наред.

МУСТАФА: Ако остана още една седмица пак ще ви напиша чек. Ако разрешите може и един месец да остана и ще си платя. Аз имам пари.

КАДИР: *(Отива при ГЮЛ)*. И тази работа приключи. Иди навреме в банката и донеси парите.

ГЮЛ: *(Взема чека)*. Желаяш ли нещо друго ?

КАДИР: Не. Не се бави! *(ГЮЛ излиза. МУСТАФА занася подноса в кухнята . След това отива в салона при КАДИР.)*. Дали да оставя докторската си работа?

МУСТАФА: Защо?

КАДИР: Виж как съм боядисал тук. Кой може така да боядисва?

МУСТАФА: Да. Правилно.

КАДИР: Нешо ли те мъчи?

МУСТАФА: Домъчня ми за моя роден край. Домъчня ми за майка, за татко , за братята ми.

КАДИР: Не си ли женен?

МУСТАФА: Не не съм. По-правилно е да се каже, жена ми почина.

КАДИР: Кога почина?
МУСТАФА: Преди две години.
КАДИР: Ти да си жив и здрав. Тъй като ти си млад, сигурно и тя е била много млада.
МУСТАФА: Беше на двадесет години.
КАДИР: Катастрофа ли претърпя?
МУСТАФА: Не, не. Искаха да ме застрелят, но улучиха нея.
КАДИР: О.. колко страшно. Деца имахте ли ?
МУСТАФА: Ако беше жива, два месеца след това щеше да роди. Замина си без да ми даде една мъжка рожба.
КАДИР: Още си много млад. Отново може да се ожениш. Или не мислиш да се жениш?
МУСТАФА: Как да не мисля , искам да се ожена. Щях да те питам за... Дето имахте една пациентка госпожа Нуртен , дето заедно ни накарахте да се скрием.
КАДИР: Даа! Дето донеси тортата.
МУСТАФА: Да. Тя какъв човек е?
КАДИР: Доколкото виждам е добър човек. И много е хубава.
МУСТАФА: Искам да ти кажа нещо, но нека си остане между нас.
КАДИР: Може да разчиташ на мен. Аз съм твоят доктор.
МУСТАФА: Аз много я харесах. Него ден ние много се сближихме.
КАДИР: Нямахте друг избор. И двамата трябваше да се скриете в един и същи гардероб.
МУСТАФА: Поисках телефонният ѝ номер. И тя ми го даде. Погледни записах го.
КАДИР: О..ти си си опекал работата. И тя хареса ли те ?
МУСТАФА: Ако не ме е харесала защо ще си даде телефонния номер?
КАДИР: Че потърси я.
МУСТАФА: Как да я потърся ? Като се спася и изляза от тук ще я потърся.
КАДИР: Как така като се спася? Ти по свое собствено желание не оставаш ли тук ? Или има нещо, което не си ми казъл?
МУСТАФА: Не няма. Така просто излезе от устата ми.
КАДИР: Тогава защо сега не я потърсиш по телефона?
МУСТАФА: Да ѝ се обадя ли ?
КАДИР: Разбира се, потърси я. Желязото се кове, докато е горещо. За такива работи трябва да се внимава, да не се закъснява. Тя е скромна и почтенна жена. Не я изпускай. Хайде потърси я.
МУСТАФА: *(Влиза вътре. Набира телефонния номер. Личи че се срамува и притеснява.)* Ало...Търся госпожа Нуртен. Аз ли ? Мустафа...От лекарския кабинет.
..Гардероб...Торта...*(Смее се невинно)*. И аз се радвам. Аз съм.....на същото място....При доктора...Бих искал да се видим... Не не може! По начало не познавам много Истанбул...Но нали съм тук ... Да.. *(Обръща се към КАДИР)* Казва «да се видим».
КАДИР: Добре.
МУСТАФА: Но иска да се видим някъде навън . Например в «Таксим». Не може ли да дойде тук?
КАДИР: *(Замисля се)*. Защо да не дойде?
МУСТАФА: *(Стиска слушалката)*. Знаете мястото където съм в момента. Елате тук. Веднага ли ? Добре....Довиждане.*(Затваря слушалката)*. Идва.
КАДИМР: Значи опечи си работата. Браво. Може вътре да си стоите и да се видите.
МУСТАФА: Да ще поседим вътре.
КАДИР: Ако стане нещо нередно..
МУСТАФА: Ще се скрием господин докторе.
МУСТАФА: Няма да забравя тази твоя добрина.
КАДИР: Може пък да излезете от тук и да отидете заедно някъде. Госпожа Нуртен познава Истанбул.
МУСТАФА: О нее ... Няма нужда. По-нататък много ще се разхождаме.

КАДИР: Както искаш.

(МУСТАФА незабелязано поглежда от балконския прозорец. Веднага се издърпва навътре. КАДИР идва при него. Поглежда.)

КАДИР: Виждаш ли тази кола?

МУСТАФА: Виждам. Нещо ли стана?

КАДИР: Вече четири дни тази кола стои пред вратата. Има нещо нередно в тази работа, но още не можах да разбера... Какво може да е ?

МУСТАФА: Не знам.

(На вратата се звъни).

КАДИР: Изглежда секретарката е дошла. Въпреки всичко ти влез вътре.)

МУСТАФА: Добре.

(МУСТАФА отива в кабинета на доктора. КАДИР поглежда през шпионката. Отваря вратата. Първо влиза ГЮЛ. След него влиза ХАЛИТ)

ХАЛИТ: Муууу!..

КАДИР: *(Учудено)* Господин Халит? Моля Ви влезте в салона.

ХАЛИТ: *(Казвайки «муууу» влиза в салона.)* Колко хубаво е станало тук. Поразведрих се.

КАДИР: Е дааа. Промени се обстановката .

ХАЛИТ: Ооо.... Много, много хубаво е станало. Телефонът Ви не работи ли ? От вчера все звъня , но не можах да се добера до Вас.

КАДИР: Изглежда имаше някаква повреда. Имаше такива оплаквания. Но днес вече работи .

ХАЛИТ: Помислих се , че нещо се е случило. Обадих се на «повреди» казаха, че няма повреда.

КАДИР: От вѐн е имало някакво прекъсване. Дойдоха и го оправиха.

ХАЛИТ: За едно работно място телефонът е много важно нещо. Нещо като дясна ръка. Знаеш ли защо днес дойдох при теб ?

КАДИР: Господин Халит да не се е случило нещо ?

ХАЛИТ: Да си жив... показал си загриженост към господин Тахсин .

КАДИР: Моля. Нищо не съм направил....Сега как е ?

ХАЛИТ: Много е добре. Добре , че дойде при Вас. Оздравя. Какво направихте, че той оздравя?

КАДИР: Нищо не съм направил.

ХАЛИТ: Как така нищо не сте направили . Човекът изцяло се промени. Нали знаеш в нашата фирма той е персонален началник. Веднага го повишихме и стана заместник директор.

КАДИР: Неразбрах.

ХАЛИТ: Изглежда сте го посъветвали да се отнесе с по-голямо разбиране към жена си.

КАДИР: Да. Спомням си. Бях казал нещо такова.

ХАЛИТ: И той цяла нощ мислил върху това , което сте му казали.

КАДИР: Боже господи !..

ХАЛИТ: Знаеш ли преди той какъв мъж беше? Все праволинеен като Давут. Където имаше някаква грешка все се мъчеше да я оправи. Затова и измислиха прякора му «Мухбир Тахсин» ((Доносника Тахсин). Според своите си методи се мъчеше да предотврати корупциите, ако видеше нещо нередно веднага информирваше ръководството. Затова всички във фирмата бяха разтревожени и обезпокоени от това му състояние. Колко пъти съм го дръпвал на страна и съм му казвал « Виж Тахсин. Не се меси във всичко. Тъй като се месиш навсякъде ще си изгубиш работата.Твоите разбирания вече свършиха, не трябва да се държиш така . В страната ни вече се изграждат други норми на поведение. И в този строй всеки си остава , с това което е сторил и направил. Изкарват душата на този който е останал по-отдолу . Нали ти бях казал в този си стремеж да бъдеш все праволинеен и жена ти ще те напусна , и виж какво стана и жена ти те напусна и си замина. Но живота си е такъв. Не ме слушаше, все така на инат вършеше си по своя път. Ако нямаше за какво да се залови, информирваше КАТ за някакво пътно нарушение или пък правеше оплакване до областната здравната дирекция от дейността на управата в някоя болница.

КАДИР: Сега вече се осъзна , това ли искаш да ми кажеш.?

ХАЛИТ: Да отвори си очите вече и то как ги отвори .

КАДИР: Значи вече се отказа от този си нрав и привички ?

ХАЛИТ: Да отказа се. Като излезе от твоя кабинет и дойде на работа , първо аз забелязах промяната в него. Още като ме видя и каза « Господин генерален директор аз Ви благодаря. Колко добре сторихте, че ме изпратихте при този доктор».

КАДИР: Боже господи..!

ХАЛИТ: Казали сте му да се отнесе към жена си с повече разбиране. И това е било достатъчно. Мисля, че източникът на промяната в него се крие в този израз и в това изречение.

КАДИР: Желаете ли да Ви почерпя с нещо? Чай, кафе или нещо разхладително?

ХАЛИТ: Може да взема нещо разхладително.

КАДИР: Една минутка. (*Обръща се към стаята на секретарката и отива при ГЮЛ*). Успя ли да ги изтеглиш?

ГЮЛ: Да изтеглих ги.

КАДИР: Добре. Нека останат в чантата ти. Донеси от хладилника две кока-коли. (*Отново отива в салона.*) Значи така...

ХАЛИТ: Значи Тахсин вече е разбрал , че и светът наоколо съществува. Не закъсня и започна да доказва това.

КАДИР: Какво направи?

ХАЛИТ: Бяхме вземали на работа още трима човека в нашия персонал. Веднага спрял заплатите им. Ще ме попитате «Откъде занете». Единият от тези, които бяхме вземали на работа е мой племенник. Но Тахсин не знаеше за това.

КАДИР: Виж ти.... Значи не съм сторил добрина на господин Тахсин.

ХАЛИТ: Какво значи това ? Веднага след това повишихме господин Тахсин на длъжността зам. директор. Това , че той прояви сходство с ръководството ни, веднага ни впечатли и всички много се зарадвахме. Нищо че имаше по-незначителен пост в службата ни, факта че наоколо имаше такъв противоречащ и противоречив човек, това пораждаше безпокойство наоколо . Повикахме го веднага на събранието и му честитихме новата длъжност. Той каза че ще бъде плодотворен в работата си и изрази благодарността си към всички ни. В очите му се четеше щастие и любов към работата си. Сякаш исаше да ни увери , че ще съблюдава всички правила. Не закъсня да ни информира, че съвсем скоро ще се пенсионира пет човека и на тяхно място трябвало да се назначи нов персонал. Господин докторе Вие разбирате ли ме какво искам да Ви кажа? Петима нови човека, това са пет нови заплати.

КАДИР: Господин Халит Вие не се шегувате нали ?

ХАЛИТ: Каква ти шега? Това е самата истина. И Вие изглежда не сте информиран за новите порядки. Според новите разпоредби всички учреждения ще се приватизират, който има пари ще учи и ще се препитава. А другите, които нямат пари ще загинат, ще останат неграмотни и ще гладуват. В новия строй няма място за бедни и безсилни хора. Въпреки усилията в действителност вече 100 години не може да се създаде равенство. С натиск върху бедните не може да се създаде равенство. Това вече е ясно. Досега това което сме приемали за истина трябва да се измени. Навсякъде по улиците, по площадите се вижда това . Трябва да се разгласи че «Силата е в ръцете на тези които са работодатели и са препасали сабите си », да му мисли този който е останал «отдолу», «всяка овца от своя си крак се прикачва на примката», «който е спасил кораба, то той е капитан на кораба». Тахсин е също един капитан , който е успял да спаси своя кораб. И това стана благодарение на вас господин докторе. (*ГЮЛ донеся кока-колите .*) Благодаря ти.

ГЮЛ: Да . Ви е сладко господин Халит (*Преминава в стаята си.*)

ХАЛИТ: Но той каточели закъсня!

КАДИР: Кой?

ХАЛИТ: Тахсин. Щяхме да се срещнем тук. Щеше да Ви благодари. И после щяхме заедно да отидем на работа .

(Телефонът звъни).

КАДИР: Вижте, телефона вече работи.

ХАЛИТ: Хубаво.

ГЮЛ: *(Вдига слушалката).* Ало.. Да....Да господин докторе. Една секунда. *(Подава главата си).* Търсят ви по телефона.

КАДИР: С Ваше извинение. *(Влиза вътре и поема слушалката).* Ало.. Аз съм.. Заповядайте господин Ахмет.. Благодаря Ви...Много добре стана. Изсъхна...След малко ще се обадя на господин Тургут да дойде да види. Вие кога идвате? В Истанбул!. Вие в Истанбул ли сте ? Кога се завърнахте. Сега къде сте? След около петнадесет минути ли ? Добре.. Добре господине. Довиждане...*(Ужасен затваря телефона. Обръща се към ГЮЛ)* Господин Ахмет се е завърнал от Германия след около петнадесет минути ще бъде тук!)

ГЮЛ: Но как е възможно? Нали щеше да се завърне след два дни.?

КАДИРП: Аз откъде да знам? Изкъпал се е . Сега подсушавал косата си. Каза «след малко ще дойда».

ГЮЛ: Божичко какво ще правим?

КАДИР: Бързичко тези трябва да ги изкараме от тук. Най-напред трябва да свършим работата с Мустафа. Ти влез вътре и кажи на господин Халит, че имам малко работа.

ГЮЛ: *(Преминава в салона).* Господин Халит желаете ли още нещо?

ХАЛИТ: Благодаря Ви.

ГЮЛ: Господин доктора има малко работа.

ХАЛИТ: Няма нищо. Тук съм като у дома си. Ще поседя. Доктора спокойно да си върши работата. *(Изважда от джоба си вестник. Започва да чете.)*

КАДИР: *(Вижда че ГЮЛ е влязла и ѝ казва .)* «Донеси пакета».

ГЮЛ: Какъв пакет?

КАДИР: Този пакет който го взема от бутика за готово облекло и фереджета. Побързай! *(ГЮЛ отива в кухнята и се връща с един пакет).* Казва на ГЮЛ: «Ти не се отделяй от тук.» *(Преминава в кабинета).* Виж Мустафа. Вече оздравя. Днес вече трябва да те изпишем, да си отидеш от тук.

МУСТАФА: Днес ли ?

КАДИР: Да. След малко. Не е нужно да оставаш повече тук.

МУСТАФА: Но аз си платих за пет дни за да остана тук.

КАДИР: Аз пък платих за храната ти. От тях ги приспадни.

МУСТАФА: Не! Не мога да изляза навън!

КАДИР: Спри се, не се вълнувай. Знам, че отвън пред вратата те чакат. Но нищо няма да ти се случи. Ей така спокойно и кротко пред очите им ще си заминеш.

МУСТАФА: Откъде знаеш, че така ще стане?

КАДИР: МУСТАФА не ме мисли за такъв глупак. Участва в търга и въпреки тях ти спечели търга. И сега те искат да те застрелят. Понеже ти нищо не ми каза и аз така си замълчах. Какво трябваше да направя ?

МУСТАФА: Като знаеш истината, не трябва така да ме изхвърляш навън. *(Изважда пистолета си).* Тук ще остана!

КАДИР: Мустафа прибери си оръжието. Аз съм вземал всички предпазни мерки. *(Отваря пакета.)* Вътре има един черен чаршаф, една чанта, слънчеви очила и обувки). Ще се облечеш! Сега ще те приготвим. И ще си заминеш. Не се ли замисли защо те бях попитал за размерите ти и номера на обувките ти. Мустафа , няма от какво да се страхуваш. Ако не си заминеш опасни неща ще ни се случат и на теб и на мен. Тези хора оня ден дойдоха тук уж да ползуват телефона. Показаха ни снимката ти и попитаха за теб , дали не сме те виждали наоколо. Докато ги убедим....Но вече няма какво повече да се направи. Започнали са от най-долния етаж и

проверяват всички апартаменти. Не се страхувай! Ако ме послушаш , ще успееш много лесно да се измъкнеш от тук.

МУСТАФА: Защо не ми казахте когато разпитвах за мен ?

КАДИР: Помислих си да ти кажа. Но това нямаше да ти помогне. Защото не бях вземал мерки и не бях подсигурил безопасността ти.

МУСТАФА: Сега вече взема ли някакви мерки?

КАДИР: Сед малко ще видиш. *(Повиква ГЮЛ)*.

ГЮЛ: *(Влиза)*. Заповядайте господин докторе.

КАДИР: Помогни му да се облече.

ГЮЛ: *(Отваря пакета)*. Съблечете сакоето си.

МУСТАФА: Без сако ли ще бъда?

КАДИР: Не ми задавай излишни въпроси. Ще сложим сакоето ти в торбата. Трябва да си събуеш и обувките.

МУСТАФА: Бос ли ще си замина?

КАДИР: Да като Тарзан ще си заминеш ! Глупости. Не ми задавай повече въпроси. *(МУСТАФА е крайно очуден, ГЮЛ се мъчи да го облече с чаршафа. На вратата се звъни)*. Аз ще отворя. Ти си гледай работата. *(Излиза)*.

МУСТАФА: Ами ако са дошли за мен ?

ГЮЛ: Спри! *(Ослушва се)*.

КАДИР: *(Гледа през шпионката на вратата. Тъй като ХАЛИТ е вътре, принуждава се да отвори вратата)*. Добре дошъл господин Тахсин.

ТАХСИН : Кадир ли си, Ахмет ли си ?

КАДИР: Аз съм докторът.

ТАХСИН : Боже господи. господин Халит не дойде ли ?

КАДИР: Вътре е . Заповядайте.

ХАЛИТ: Ела Тахсин. Закъсня .

ТАХСИН Драги ми директоре , сдобрихме се с жена ми.

КАДИР: Сдобрихте ли се ?

ТАХСИН: Благодарение на Вас господин докторе.

КАДИР: Че какво съм направил?

ТАХСИН: Какво по-вече да направите ?

ХАЛИТ: Докторе бях Ви казъл. Помогнахте ми да си отворя очите.

КАДИР: С Ваше разрешение аз ще вляза за малко вътре.

ХАЛИТ: Господин докторе Вие си вършете работата.

ТАХСИН: *(Като вижда че КАДИР е излязъл)*. Доктора има един брат. Също като него, все едно че е той. Бояджия е. Такава прилика. Невероятно.

(ТАХСИН и ХАЛИТ разговарят тихичко без да ги чуе някой).

КАДИР: *(Вижда МУСТАФА облечен с черен чаршаф и очила)*. Добре е станало.

ГЮЛ: Точно по-мярка му станаха.

МУСТАФА: Токчетата ми обиват на краката.

КАДИР: Ти каза 43 номер, сърди се на себе си.

ГЮЛ: Трудно му влязоха на краката и трудничко ги обу.

КАДИР: Тръгвай . Прехвърли на рамо чантата си .

(МУСТАФА прави голямо усилие за да може да върви. Личи , че му е трудно).

МУСТАФА: Най-добре е да си обуя моите обувки.

КАДИР: Не може така. Малко като повървиш и ще свикнеш.

ГЮЛ: Дано да не вали.

МУСТАФА: До кога ще бъда с тия токчета?

КАДИР: Докато дойде таксито, което ще повикаме.

МУСТАФА: Тогава от къде ще се намокря под дъжда?

КАДИР: Мустафа не задавай излишни въпроси. Постоянно пробвай и се помъчи да вървиш добре. Аз ще ти повикам едно такси. *(Излиза)*.

(МУСТАФА с помощта на ГЮЛ се мъчи да върви вътре в стаята. КАДИР поглежда надписа « СПЕШНИ ТЕЛЕФОННИ НОМЕРА » Намира телефонния номер на таксито и го набира.

КАДИР: Ало...Спешно може ли да изпратите едно такси ?..... Ул.Йолпалас. Блок Акън. Ние ще чакаме на прозореца и веднага ще слезем. Не закъснявайте! *(Затваря. Отново отива при тях)*
Как си ? Можеш ли да вървиш?

ГЮЛ: Виждаш как се мъчи.

МУСТАФА: Как ще слеза по стълбите.

КАДИР: Ще слезеш с асансьора.

МУСТАФА: Най-добре е някой да ме подкрепя.

КАДИМР: Докъде ?

МУСТАФА: До таксито. Иначе ще се строполя на земята.

КАДИР: Кого имаш в предвид като казваш «някой» ?

МУСТАФА: Теб.

КАДИР: Не може.

МУСТАФА: Може, може. *(Хваща го под ръката.)*. Затруднявам се, но става. Виждаш ли ?

КАДИР: Не мога да рискувам.

МУСТАФА: Като е опасно защо ме изкарваш навън?

КАДИР: Няма опасност. Но все пак не се знае.

МУСТАФА: *(Сяда)*. Щом не се знае, тогава оставам тук. Каквото ще става , тук да става. Поне няма да умра дегизиран като жена.

КАДИР: *(Като вижда, че той се мъчи да съблече фереджето)*. Спри! Веднага не унивай! Ще намерим някакъв изход. Още малко се упражнявай да вървиш. Да погледна дали е дошло таксито.

(МУСТАФА продължава да се упражнява да върви. КАДИР отива в салона.)

КАДИР: Не мога да Ви обърна много внимание. Недейте да ми се сърдите.

ХАЛИТ: Моля Ви Докторе, Вие си гледайте работата. Ние не сме чужди.

КАДИР: *(Поглежда от прозореца)*. Къде остана тази кола?

ХАЛИТ: Каква кола?

КАДИР: Повикахме такси, но още не дойде.

ТАХСИН Като казахте кола, та сетих се. *(Става от мястото си и посочва навън)* Виждате ли тази черната кола?

ХАЛИТ: Дааа.

КАДИР: Какво е станало с тази черна кола?

ТАХСИН: Първия ден още като дойдох при Вас тя беше там. И още е тук.

КАДИМР: Изобщо не съм забелязъл.

ТАХСИН: Според мен това е една съмнителна кола и вътре има съмнителни личности.

ХАЛИТ: Може би е цивилна полиция. Може би се подготвят за някаква операция.

ТАХСИН Сега ще разберем. *(Към КАДИР)*. Как се казва тази улица ?

КАДИР: .....Булевард Йолпалас.

ТАХСИН : Името на блока е «Акън» нали ?

КАДИР: Господин Тахсин виждам веднага сте научили името на блока.

ТАХСИН: С Ваше разрешение може ли да телефонирам ?

КАДИР: Моля.

ТАХСИН : Не се страхувайте! Няма да разберат, че се обаждаме от тук.

ХАЛИТ: *(ТАХСИН преминава в стаята на секретарката)*. Отново се възвърнаха старите му навици и привычки.

ТАХСИН: *(Набира някакъв номер по телефона)*. Ало...(С голяма бързина).. .. Ало полицията ли е ? На бул. Йолпалас срещу Блок Акън вече четири дни тук стои паркирала една черна

съмнителна кола. Вътре в колата има четирима съмнителни мъже. Помислихме че е цивилна полицейска кола. А може би са терористи и ние показвайки гражданската си загриженост Ви информираме. За да не се случат нежелателни неща, молим за Вашето съдействие. Наш дълг е господине...*(Затваря слушалката и преминава в салона.)* Не е била полицейска кола.

ХАЛИТ: Тахсин нали се разбрахме, че няма да се месиш в работата на хората.

ТАХСИН : Е не пък чак толкова драги ми директоре.

(И тримата чакат пред прозорците. На вратата се звъни. КАДИР поглежда и отваря.)

КАДИР: Госпожа Нуртен?

НУРТЕН: Дойдох за господин Мустафа.

КАДИР: Да знам. Заповядайте. *(Първо влиза самият той. Обръща се към преоблечения с фереджето Мустафа, който се мъчи да се скрие в гардероба.)* Няма нищо. Успокой се!. *(ГЮЛ след като вижда НУРТЕН се мъчи да покаже някаква реакция).* Не е дошла при мен, а е дошла заради Мустафа . Наскоро щели да се женят. Ела, ние да излезем.

(КАДИР и ГЮЛ излизат. НУРТЕН не е разбрала, че лицето под фереджето е МУСТАФА и така си стои , ГЮЛ остава в стаята на секретарката, КАДИР преминава пред прозорците в салона).

МУСТАФА: Изглежда ти не ме позна?

НУРТЕ: *(Уплашена)*. Аййй.

МУСТАФА: *(Открива лицето си)*. Не се страхувай! Аз съм.

НУРТЕН: Защо си се облякъл така?

(НУРТЕН безшумно слуша това , което ѝ разказва МУСТАФА, през това време на вратата се звъни). ГЮЛ поглежда през шпионката. КАДИР затваря врата на салона и идва).

ГЮЛ: Господин Тургут. Ако искате да не отваряме.

КАДИР: *(Замалко се замисля.)* Кажете им да се скрият.

(ГЮЛ бързичко влиза вътре. Посочва им , че трябва да се скрият. КАДИР отваря вратата.)

ТУРГУТ: Здравей майсторе.

КАДИР: *(С приглушен и тих глас)*. Добре дошли господин Тургут.

ТУРГУТ: Знаеш ли Ахмет се е върнал ?

КАДИР: Знам. И аз щях да Ви се обадя. Свършихме с боядисването.

ТУРГУТ: Защо говориш така тихичко?

КАДИМР: Вътре има двама полицаи.

ТУРГУТ: *(Уплашен)*. Какво се е случило?

КАДИР: Не зная. Изглежда наблюдават отсреща една подозрителна кола. Изглежда , се съмняват дали тези вътре в колата да не би да са терористи.

ТУРГУТ: *(Поглежда през ключалката на салона)*. Дано да не излезе някаква престрелка. Всичките стени ще се оплескат. Така ли се прави наблюдение? Така открито са застанали пред прозорците.

КАДИР: Изобщо не можеш да ги разбереш, че са полицаи. Сякаш са обикновенни хора. Ще си помислиш , че все едно е генерален директор на една голяма фирма (Холдинг)

ТУРГУТ: И другият сякаш е персонален директор.

КАДИР: Не, той е заместник директор.

ТУРГУТ: *(Леко се усмихва)*. Абе и тези полицаи са големи типове. Как с любопитство гледат. Като че ли гледат филм.

КАДИР: Но всеки момент може да посегнът към оръжията си и може да започне стрелба.

ТУРГУТ: Затова трябва да се внимава. Казаха ли ти , че са полицаи?

КАДИР: Не , не са ми казали. Аз разбрах. Помислиха, че съм доктор. И аз не се издадох.

ТУРГУТ: Добре си сторил. Те се притесняват от докториите . Знаят, че имат нужда от нас.

КАДИР: Останалите пари от Вас или от господин Ахмет ще ги взема?

ТУРГУТ: *(Без да откъсва погледа си от вътре изважда от джоба си един стоп пари, личи че предварително ги е преброил и ги подава на КАДИР)*. И подпиши документа. Знаеш Ахмет е прецизен.

КАДИР: Вие продължавайте да гледате. Аз да взема от вътре химикал и хартия и да подпиша документа. *(Преминува в стаята на секретарката. Набира някакъв номер по телефона. Тихичко)*. Ало!... Свържете ме с господин Тургут! Бързо! Къде е ? Момиче сега добре ме слушай! Сега веднага се свържи с него. Кажу ми , че в блока му е възникнал пожар. Веднага да си дойде в къщи. Аз съм неговият съсед. Не губи време, веднага му се обади! *(Затваря телефона. Подписва квитанцията. Обръща се към ГЮЛ)*. Ако потърсят господин ТУРГУТ , веднага му се обади. Разбра ли ?

ГЮЛ: Разбрах.

(КАДИР безшумно отива пак при ТУРГУТ.)

КАДИР: Има ли някакво развитие ?

ТУРГУТ: Не няма. Така гледат и чакат.

КАДИР: Вземете квитанцията. Подписах я. Дайте я на господин Ахмет.

(Известно време чака безшумно. Телефонът звъни).

ГЮЛ: *(Вдига слушалката)*. Ало. Една минутка. *(Оставя слушалката и се обръща към господин ТУРГУТ)* Господин Тургут. Търсят Ви по телефона.

ТУРГУТ: *(Към КАДИР)*. Намериха кога да ме търсят. Ти не се отделяй от тук. *(Безшумно преминува в стаята на секретарката. Взема слушалката.)* Ало.... Аз съм. Имам работа говори по-бързо. Говоря така тихичко, защото след малко ще започне операция. Кажу...Да.. Къде ? В нашия блок ли ? Кой ? Съседът ми ? Веднага... Веднага... *(Бързо затваря телефона. Тихичко, но бързо, подтичвайки се втурва към КАДИР и го подбутва. Говори бързо, но тихичко с приглушен глас.)* В нашия блок има пожар. Аз отивам там.

КАДИР: *(След ТУРГУТ, който излиза и затваря вратата)*. Ох, дано да е отминало всичко това. *(Към ГЮЛ)* И този въпрос го разрешихме. Нека да са готови. Аз ще погледна за таксито.

ТАХСИН: Виж и полицейската кола дойде.

ХАЛИТ: Но спряха.

ТАХСИН : Полицаят, който слезе от колата къде отива? Тези отпред защо отвориха предния капак на колата?

(КАДИР отива в стаята).

КАДИР: Таксито дойде. Чака пред вратата. Това което трябва да направиш е само да се качиш в таксито. Защо си събу обувките? Ние тук за теб се стараме, а ти правиш глупости.

МУСТАФА: Ти ме заведи долу !

КАДИР: Долу ще те изведе жената, за която ще се ожениш. Жените обичат авантюрите. Нуртен нали така ? Хвани го подръка.

ГЮЛ: Преди това да обуе обувките си.

МУСТАФА: Нима непременно трябва ли да съм с токчета?

КАДИР: Правиш излишни коментари . Казахме ти , че не може да си с други обувки. *(МУСТАФА припряно и забързано се мъчи да обуе обувките)*. Нали преди малко ги беше обул.

МУСТАФА: Краката ми се подува.

КАДИР: Ще ги обуеш. Ще стане. Трябва да стане....Бързо! Вече ще пристигнат!

(МУСТАФА обува обувките. Закрива добре лицето си и хваща НУРТЕН под ръка. Трудно се придвижва към вратата. КАДИР безшумно отваря вратата и изтиква и двамата навън. След това затваря вратата).

КАДИР: *(Поема дълбоко дъх... Оххх бе.)*

(На вратата се звъни. КАДИР поглежда, но не отваря.)

МУСТАФА: *(Вика от вън)* Торбата! Торбата!

КАДИР: *(Се обръща към ГЮЛ)*. Иди донеси от вътре торбата.

(ГЮЛ се спуска като светкавица и донася отвътре торбата).

МУСТАФА: *(От вѣн)*. Торбата!.. Торбата.. Обувките. Сакото !

КАДИР: *(За да предотврати влизането му отново вътре. Наполовина отваря вратата.)* Изчакай. Ще ти дадем торбата. *(Подава през откренатата врата торбата, която е донесла ГЮЛ. Веднага затваря вратата и си поема дълбоко дѣх)*. Заминаха си нали ?

ГЮЛ: Заминаха.

КАДИР: Не мога да повярвам. Отгървахме се от тази работа. Нали така?

ГЮЛ: Не.... още не сме се отгървали. Не забравяй тези вътре.

КАДИР: Да. И на тях трябва да направим същото. Намери ми визитката на господин Халит.

ГЮЛ: *(Търси)*. Някъде тук трябва да е. Господи..!

КАДИР: Намери я бързо! В най-скоро време ще дойде господин Ахмет. Побързай. Ех, бе не можа да я намериш.

ГЮЛ: Няма я. Какво да направя?

КАДИР: Най-добре ще е да я поискаме от него.

ГЮЛ: Може ли ?

КАДИР: Защо да не може? Виж как ще стане.*(Тихичко влиза в салона. Приближава се към тях.)*

ХАЛИТ: *(С приглушен и тих глас)*. Говорят с полицаите.

ТАХСИН: Не мога да повярвам на очите си ! Полицаите дават пари на тези съмнителни типове.

ХАЛИТ: Ти пък какво се чудиш? Връщат им рестото.

КАДИР: Загубили сме визитката Ви господин Халит.

ХАЛИТ: *(ХАЛИТ ловко бърка в джоба на сакото си и му подава визитката си)* И полицията е в готовност. Вече нямам съмнение за безопасността за народа ни. *(КАДИР безшумно говори по телефона от стаята на секретарката.)* Съд , безопасност, здравеопазване, министерство, министерски съвет. Вече им вярвам, системата е попаднала точно на мястото си. В новия свят вече се прилагат новите поръчки на системата.)

(КАДИР прави знаци на ГЮЛ , като звъни телефона да повика господин ХАЛИТ. Самият той влиза вътре. И следи развоя на нещата. Обезпокоен е. Изведнѣж от вѣн се чуват гърмежи от изстрели. ХАЛИТ и ТАХСИН лягат на земята. КАДИР продължава да наблюдава. След шума на светкавично отдалечаващото се такси се разбира че нашите са се отдалечили. Тишина. Звъни телефона. ГЮЛ вдига слушалката.)

ГЮЛ: Една минутка. *(Отива в салона. Господин ХАЛИТ търсят Ви от работа.)*

КАДИР: *(ХАЛИТ приведен се отдалечава , КАДИР с нормален глас му говори.)* Опастността премина. Може да се движите и вървите изправен.

ХАЛИТ: *(Поема слушалката)*, Ало.. Аз съм... Какво има ? Каквоооо? Обади се на пожарната! Дай точния адрес! Аз сега отивам там. Кажете на пожарната, че ще им дам много пари. Не забравяй. Много пари. *(Затваря слушалката)*. В нашата къща е възникнал пожар.

КАДИР: Дано да мине всичко бързо...

ХАЛИТ: *(Изведнѣж се спира и се усмихва)*. Хубав номер.

КАДИР: Господин Халит трябва в най-скоро време да си заминете.

ХАЛИТ: Не се безпокой ще си замина. Даже и ТАХСИН ще го взема с мен. Но първо трябва да се обадя в къщата си.

КАДИР: Нямате време. Да не закъснеете.

ХАЛИТ: Отначалото още добре си свърши работата. Но не забравяй , че още като боядисваше разбрах истината. Не си мисли, че съм глупав!

КАДИР: Моля Ви господине!

ХАЛИТ: Моля моля майсторе КАДИР.

КАДИР: Но.....

ХАЛИТ: Остави сега това. Наистина те харесах и те обикнах. Поначало живота си дължа на теб. Отделно за това съм ти признателен. Възхитих се на номера ти , отново да ми поискаш визитката. Това е един пример за новия човек. Знаеш дължиш ми и една квитанция. Тахсин се

е захванал затова. Толкова изгърпя , почти достигна до края , за една такава дреболия , за това не искам да загубиш. Подпиши квитанцията и му я дай. Господин Тахсин ! *(ТАХСИН идва. ХАЛИТ, придърпва КАДИР към себе си и искрено и сърдечно го целува по бузите).* Продължавай така. Неминуемо и непременно ще успееш. Тахсин, ние вече да си отиваме. Мисля че вече са приготвили дневния ред на събранието на управителния съвет. Изглежда ще станеш персонален директор! *(Взема квитанцията ,която е подписал КАДИР).* Нямаше нужда господин Ахмет. Хайде довиждане. *(Обръща се към ГЮЛ).* Няма ли да ни изпратиш . *(ГЮЛ идва. ХАЛИТ и ТАХСИН излизат. КАДИР затваря вратата и дълбоко си поема дъх (Охххх). Прегръща жена си. Щасливи , но много много уморени се отпускат на фотьойла.....).*

ГЮЛ: Сякаш Господин Халит , не отиде на пожара възникнал в дома му.

КАДИР: Не обърквай нещата. Какво са казали.. «направи добро и го изхвърли в морето.»

ГЮЛ: Спри не се закачай ! Сега не му е време.

КАДИР: Добре. Добре. *(На вратата се звъни. Чуват се откъслечни звуци. Стават. Пооправят дрехите си.)*. За всеки случай първо погледни през шпионката и така отвори вратата.

ГЮЛ: *(Поглежда)*. Още от начало когато дойдох , мъжът който беше казал «Този глупак май няма да успее» та , той е дошъл.

КАДИР: Нека и аз да погледна. *(Поглежда. С усмивка отваря вратата.)*. Заповядайте господин докторе.

АХМЕТ: *(Влиза вътре)* Ооооо!...Оооо! *(Обикаля поред салона, стаята на секретарката, стаята за прегледи).* Ооооо! Да си жив и здрав майсторе ! Тургут много те похвали, заслужил си всичките му похвали. Поздравявам те.

КАДИР: Благодаря господин докторе.

АХМЕТ: Истината е, че аз съм Ви благодарен. Благодаря и на съпругата ти.

ГЮЛ: Наш дълг е господин докторе.

АХМЕТ: Тургут не дойде ли ?

КАДИР: Дойде. Даде и останалите пари. Подписах квитанцията и му я дадох. След това го пътрсиха по телефона и той бързичко си замина. Тук са и ключовете Ви.

АХМЕТ: Благодаря. Аз съм много доволен от вас. Можете ли да боядисате и къщата ми където живея.

КАДИР: След като приключим с пренасянето си.

АХМЕТ: Тогава ще чакам да ми се обадите.

КАДИР: *(Като товари материалите си)*. Остана една кутия от боята ви за стените и една кутия от маслената боя. Ако разрешите ще ги използвам при боядисването на новата ни къща, която сме наели.

АХМЕТ: Вземе ги.... Да.. вие си търсехте къща под наем.

КАДИР: Вече си наехме.

АХМЕТ: Напразно толкова много се безпокоихте... никой не е останъл навън...

ГЮЛ: Но много трудно успяхме да разрешим този въпрос господин докторе.

КАДИР: С Ваше разрешение ние да си тръгваме, че да не закъснеем.

АХМЕТ: Да добре.....Благодаря ви за всичко.

КАДИР: Довиждане господин докторе.

ГЮЛ: Довиждане.

АХМЕТ: Останете си със здраве. Благодаря ви. Ще чакам да ми се обадите майсторе Ръдван.

КАДИР: *(От вън)*. Кадир! Кадир!

АХМЕТ: Господи.. пак сгреших. .. Да си жив майсторе Кадир. *(Затваря вратата след тях. Щасливо обхожда с поглед наоколо. Много е доволен. Телефонът звъни. Вдига слушалката.)*

Ало! Къде си бе! Станало е много хубаво. Как да не ми хареса ? Какво ? Не разбрах! Пожар ли? Иии! Какво стана, Тургут ? Защо тогава се притесняваш? Дааа. За първи път ми се случва да попадна на човек който се измъчва, че в къщата му не е възникнал пожар. Някой се е пошегувал. Не мога да понасям някой да ме работи и да си прави такива шеги. Ние всички ,

нашето общество все така сме изработени. Преди няколко дни показаха по телевизията официалният говорител от правителството който каза «Няма никакво повишение на цените», само след три дни направиха поголовно увеличение на цените. За такова нещо трябва да страдаш и да се ядосваш. Защото има отрицателен резултат. Точно обратното . Ако кажат «ще има увеличение» , и не го направят, то тогава щеше ли да се чувствуваш измамен , че не са направили увеличение на цените. Това е една положителна шега. Като твоята. Яж, пий и се моли от благодарност. Както и да е. Има много неща , които искам да ти разкажа. Хайде идвай бързичко , че да отидем да похапнем нещичко.

(Вече не се чува какво говори...Заввесата бавно бавно се спуска).

КРАЙ

Първо издание: 1 август 1996, Истанбул

Второ издание: 10 Февруари 1997, Истанбул

БОЯДЖИЯ

Пиесата е написана на 1 Август 1996 година. (На 10 Февруари 1997 година след направената корекция отново е написана.

Пиесата «БОЯДЖИЯ» за първи път в света се поставя и се играе на 25 март 1997 година в **Държавният Театър в Анкара на сцената на театър «Алтъндаг» от страна на режисьора Ферди Мертер.**

В Турция за втори път е поставена и се играе на сцената на **Театър Айгаз** през 2000 година, актьорите се срещат със зрителите в 16 (шестандесет) града. **(Режисьор: Съонмез Атасой)**

В Турция пиесата за трети път се играе на 19 Октомври 2004 година и е поставена на сцена от професионалния кадър на **Държавния Театър в Измир.** **(Режисьор: Фатих Кахраман).**

В чужбина за първи път е поставена на сцената в Америка **Театрална Колегия на ABD Mary Wahington College (1998)** (Превод: **Емре Из-ат - Лее Жоана Харпер** Режисьор: **Майкъл Жойс.**)

В Русия в гр. Ростов в Академичния Драматичен театър «Максим Горки» се поставя на сцената (на 22 Септември 2000 година) (Преводач: Валери Казаков Режисьор: Николай Е.Сорокин)

В Татаристан в гр. Казан в Академичния Драматичен Театър «Камал» се поставя на сцената на 27 Октомври 2000 година.) (Преводач: В.Турай Режисьор: Ф.Бишантаев)

Тези две сценировки на пиесата през 2000 година се играха на сцените в Москва по повод на «Седмицата на Турския Театър». Много се харесаха и получиха големи овации и аплодисменти.

Тези дни от 10 Април 2000 година пиесата започна да се играе на сцените **в Молдавия в Гагаузкия Национален Държавен Театър. (Режисьор: Валерий Могутенко).**

Вече 10 години пиесата успешно се играе **в Русия на сцената на Театър « М.Горки».** В Турция пиесата се играе и се поставя на сцената в театралните колективи на стотици гимназии, университети и аматьорски театрални групи и колективи.